

דיבור 2012

אסופת פרוזה ושירה
בוגרי 'מנשר'

ראש המחלקה: רונית ידעיה
מורי המחלקה: יעל גבירץ, ענת זכריה, נורית זרחי,
יעל חזן, הגר ינאי, ענת יקיר, שחר מרדכי,
שהם סמיט, שירה סתו, ענת עינהר,
אדמית פרא, דביר צור, ערן צלגוב, ארנה קוין

העלילות והסיפורים והשירים, הדמויות והמקומות
הם פרי דמיונם של הכותבים, וכל קשר בינם לבין המציאות
אם קיים, הינו מקרי בהחלט.

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן, להפיץ.
ספר זה, או חלקים ממנו בשום אמצעי אלקטרוני,
אינטרנטי, אופטי, מכני – או אחר
ללא רשות בכתב מ'מנשר לאמנות'
כל הזכויות שמורות ל'מנשר לאמנות בע"מ' (חל"צ 557)

צילומים: שי קורון, שי גרוס
עימוד: הלל אהרוני
דפוס: ע.ר.

מסת"ב: 978-965-91760-07

רח' דוד חכמי 18, תל-אביב 67778
03-688-7090
Office@minshar.org.il

על הסטודנטים והמחלקה:

אחד-עשר כותבים צעירים שקדו ארבע שנים על לימודי פרוזה, שירה, תסריטאות, מחזאות, עיתונות, ביקורת תרבות, פילוסופיה ועוד. התוצאות לפניכם.

הייחוד של לימודי הכתיבה ב'מנשר' הוא לא רק בהיותו בית ספר לכל מקצועות הכתיבה, אלא גם בהכללתם של לימודים מעשיים מדסיפלינות שונות: אמנות, צילום, קולנוע, אנימציה, משחק ועוד – התנסות המקנה כלים שאינם מבוססים רק על שפה וחשיבה מילולית של קריאה, הבנה וכתובת טקסטים – אלא מאפשרים גם תפישה חושית וחשיבה במונחים צורניים – תפיסה ששואלת מדפוס ייצוג של דימויים ורגישות שקדמו לרכישת השפה, שמציעה תפיסות אחרות של מציאות ושל מעמד היוצר, וכן מציעה שיח עם עולם האמנות, התרבות והחשיבה העכשווית.

הכותב הצעיר, הפועל במרחב העכשווי שלאחר משבר הייצוג הפוסט-מודרני והאמונה המתחדשת במילים ובפואטיקה, מתלבט בבעיות של מציאת שפה פרטית – לעיתים על סף האלם, מנסה לחשוף צופן פרטי בפואטיקה של כתיבתו, שואל שאלות על האני הכותב והמספר, ועל האפשרות לביטוי של מה שנתפס כ'אני' בעידן הנוכחי של תמונות וטקסטים מרצדים וקולאז'ים של משמעויות.

הטקסטים בספר עוסקים במגוון רחב של נושאים: חויית הגירה וגלות בתוך השפה, סיפורי חניכה, קינה ואבל, סיפורי נונסנס, ההווה הצבאית הישראלית, ספרות בדיונית אפוקליפטית, פוליטיקה וחברה, חריגים בחברה, יחסי הורים וילדים, תל-אביב והפריפריה, וכמובן – סקס וחיפוש אחר הגדרה עצמית.

זו כתיבה שלוקחת סיכונים, קשה לעיכול, ספרות של אי-נחת
עצמית, חברתית ופוליטית.
גם אם הקול מחוספס לעיתים – ראוי שיישאר כזה.

תודה למורי המחלקה (המוזכרים בשמותיהם בנפרד בדף סמוך), וכן
למורי התסריט ממחלקת קולנוע, ולכלל המרצים במחלקות השונות.

רונית ידעיה, ראש מחלקת כתיבה.

תוכן העניינים

6	כיפה אדומה / רות הבה
12	מכשפות / שחר גבאי
32	המסע / אלון יודלביץ'
36	אמריקה / אלון יודלביץ'
46	פיפיות / רות הבה
64	שירי ראפ / יהונתן יהודאי
68	פנקייק סוף / דוד וולצר
72	הבור / דוד וולצר
79	פרטלס / דיקלה הר-גיל
80	המתנה / דיקלה הר-גיל
84	נמכר / דיקלה הר-גיל
88	שירים / שחר גבאי
90	ערפל סמיך / מסה אישית / רעות אוניקובסקי
98	סבתא נחמה / רותם גולדמן
105	בלי ששימו לב / רותם גולדמן
113	הן ואני / אלה טיבי
118	מאה אחוז אנחנו / עמרי אלעד
125	אינטימיות / עמרי אלעד
126	המופע של חפר / חן גרינברג
134	יומולדת שמח, גברת גולדשמידט / חן גרינברג

כיפה אדומה / רוית הבה

היא הביטה בתקרה שהתעוותה כנגד כל תוויה שלה. אור השמש שחדר מהחלון, נשבר על פני המים והציף אותה בשלווה. כשחבלי השינה החלו אופפים אותה, אמרה בלבה: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על הטבילה". דמויות הופיעו מעליה כמשקולות והיא חזרה שנית: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על הטבילה". מבעד למים שמעה אותן קוראות לה, "כיפה אדומה! כיפה אדומה!" ושנתה בלבה שוב ושוב: "על הטבילה... על הטבילה... על הטבילה".

משפחתה של כיפה עברה ליישוב לאחר שאבי המשפחה החליט שעליהם לחזור בתשובה. כיפה חשבה תקופות על הנערה שהייתה גדלה להיות, אם הם רק היו נשארים בעיר הגדולה, בלי כל החוקים שנכפו עליה. בכל בוקר כשהייתה יוצאת מהבית, אימה הייתה אומרת לה, "תזכרי כיפה, בת מלך כבודה פנימה," וכיפה הייתה משיבה לה בצייטנות, "כן אימא," אך כשהייתה יוצאת החוצה, הייתה מהדקת את רצועות ילקוטה, כך שמתאר שדיה הובלט תחת חולצתה המכופתרת.

בצהרי יום שבת אחד החליטה כיפה לצאת לטייל. היא ביקשה את רשות הוריה, ולאחר ששמעה את אזהרתה הקבועה של אימה, יצאה מביתה. רגליה הכתיבו את מסלול הליכתה ופיה שיגר ברכות "שבת שלום" לעוברים על פניה. כשהגיעה בסמוך לגבול "תחום שבת", פיזרה את שיערה הארוך, הפשילה את שרווליה ודמינה שהיא משחקת ב"ים-יבשה" עם אלוהים.

בעודה מקיפה את היישוב, החלה לשמוע צעדים המלווים אותה. כיפה הפנתה את אישונה שמאלה, אך לא הצליחה לראות דבר. היא תהתה מי מזדנב אחריה וכשסקרנותה קצה בה, הניעה את ראשה

בתנועה מהירה והדמות מאחוריה נאלמה דום.
לאחר שתיקה ארוכה פתח הנער את פיו; "נעים מאוד, אני זבולון אליהו בנימין, אבל את יכולה לקרוא לי בקיצור זא"ב,"
כיפה המשיכה להביט בו וענתה, "נעים מאוד, כיפה".
זא"ב הופתע לגלות שזאת אינה משפילה מבטה כיתר הבחורות.
"אני יודעת מי אתה. אתה הבן של רב הישיבה," המשיכה כיפה.
"ישוב קטן, זאת לא חוכמה," השיב.
השניים המשיכו לטייל זמן מה בשתיקה, שלבסוף הופרה על-ידי צעקה קטנה של כיפה. זא"ב חצה את תחום השבת ורץ במעגלים כאשר זרועותיו פרושות לצדדים.
"בואי כיפה, תצטרפי אליי!" דרבנה, אך היא המשיכה לעקוב ממקומה אחרי הילולת החטא של זא"ב.
"אני יודע שאת רוצה את זה," המשיך.
"אתה טועה," אמרה נחרצות.
"תאמרי לי כיפה, מדוע הפשלת את שרוולייך?" הוא עצר מסיבוביו והביט בה.
"כדי שלא אזיע כל-כך," ענתה ללא היסוס.
"ומדוע פיזרת את שיערך?" הוא החל להתקרב אליה.
"כדי שכל שיערה שלי תוכל לקבל את חום השמש," השיבה.
"ומדוע את פוערת את עינייך לעומתי?" המשיך להתפלמס וכיפה נשברה ונדמה.
היא חשבה שאם הוא ממש חילל שבת ולא קרה לו מאום, אז אולי זה בסדר גם בשבילה לצאת מתחום שבת. זא"ב הושיט לה את ידו, אך ידה לא פגשה בה. היא צעדה קדימה, עד שעברה את קו הסימון והצטרפה אליו בחגיגת החטא.
בשבועות שלאחר מכן, זא"ב וכיפה עברו יחדיו על שלל איסורים; הם אכלו חלב ובשר יחד, אמרו את שם השם לשווא, הדליקו אש בשבת ולבסוף גם נגעו אחד בשנייה. כשהוא נגע בה, כיפה הרגישה איך כל גופה בוער וידעה כי הוא האחד שלה.

יום אחד קרא הרב לבנו זא"ב והודיע לו כי פשטה ביישוב שמועה, לפיה בן הרב יצא לתרבות רעה והוסת לדבר עבירה על-ידי מופקרת. הוא הורה לבנו להוקיעה ברבים, שמא כבוד המשפחה ייפגע וכך גם השידוך העתידי שלו ושל אחיותיו הקטנות. ביום למחרת כאשר צעדה כיפה מביתה לאולפנא, עם שדיה המובלטים ושרווליה המופשלים, כיתרה אותה חבורת נערי ישיבה מצד אחד ובנות אולפנא מהצד השני, כאשר ביניהן עמד זא"ב. כיפה חיכה לעברו ומשלא חיך אליה חזרה, הסיטה מבטה הצידה לעבר חבורת הנערות. היא הרגישה שתכף מאורות השמיים יקפאו במקומם והעונש שבושש לבוא ינחת עליה כעשר מכות.

זא"ב פתח את פיו וצעק לעברה:

”כיפה אדומה,

כיפה מופקרת,

את יצר הרע את משרתתו!”

וכקול שני הצטרפו הנערים והנערות וחזרו עליו כמו מזמור המגן מפני רוחות רעות. כיפה סתמה את אוזנייה, אך דבר לא הגן עליה מפני הדחיפות והיריקות של החבורה המשולהבת. לאחר דקות ארוכות הצליחה לפלס דרך בין הניצים ורצה כל הדרך הביתה, כשפני הדיבוק של זא"ב מרצדות לפניה וכאב מפלח את חזה. כשהגיעה לרחובה, הרגישה כי זוגות עיניים חטטניות מלוות אותה מבעד לתריסים מוגפים למחצה. למשמע חריקת שער הכניסה, אימה הרימה ראשה, אך לא הישירה מבט לעברה. כיפה ניגשה אל מקום מושבה בגינה, אך בטרם תאמר דבר מה, אימה פלטה אנחה שהגיעה ממעמקי נשמתה ונכנסה לבית, כשהיא מותירה את כיפה עקודה מבושה.

אביה של כיפה החליט שהיא ילדה סוררת ומורה ושאות קלון כזה לא ייסלח ושלח מעליהם את בתם יחידתם לבית סבתה בעיר הגדולה. כיפה קיבלה את הדין וניחמה את עצמה שהזמן מכשיר את הלבבות לסלוח. כשהגיעה לבית סבתה, נפרדה ממנה אימה בחיבוק קצר

ואמרה לה, "שמרי על עצמך". בבת אחת הרגישה איך הופשטה מאלוהים והפכה לבתו של אף אחד. היא נכנסה פנימה לבית שלא ידע מהם איסורי דאורייתא ואיסורי דרבנן.

אחרי שטעמה מעולם בו הכול פרוץ וכשהפסיקה למנות בינה לבין עצמה על איזה איסורים עברה, חשבה על הדברים שאיבדה כשנכנעה סופית לפיתויי העולם של סבתה. השבתות היו נטולות יחוד והיא התגעגעה לסלסולי החזנות של אביה, לשקט ששרר בישוב ולהליכות ערב שבת, בהן היה ניתן לראות את הנשמה היתרה של כל אחד ואחד. כאן, בבית סבתה, היא הרגישה שנשמתה מחסירה.

לאט לאט החלה לשמור מצווה ועוד מצווה, כנגד כל עבירה של סבתה, אך מצב רוחה לא השתפר. ימים רבים ישבה מדוכדכת וסבתה הייתה אומרת לה שוב ושוב, "אף אחד לא יכול לומר לך איזו כיפה את מלבדך". בתגובה, הייתה טורקת את דלת חדרה וקוראת פרק תהילים נוסף. את המזמורים שנועדו לאויבים ומזיקים, הקדישה לזא"ב ולסבתה. באחד הלילות, הקיצה מחלום, בו הופיעה סבתה כשדה-סוהרת המענה אותה בגיהנום נצחי. היא הודתה על הפתרון שהוצג בפניה וניגשה לתכנן את בריחתה.

כאשר סבתה יצאה לערוך קניות, החליטה כי הגיעה השעה. היא מרחתה מרגרינה על המדרגות העליונות, וכשסבתה עלתה עם סל קניות עמוס לעיפה, החליקה ואיבדה את הכרתה. כיפה עמדה בראש גרם המדרגות והצהירה: "אני כיפה אדומה!".

כיפה התנדודה קלות במקומה ונעזרה בקירות כדי להגיע לחדרה של סבתה. היא ניגשה לשידת הלילה ונטלה כדורי שינה מלוא החופן, והחלה לבלוע אותם כשהיא עושה דרכה אל האמבטיה ופושטת את בגדיה.

רצפת המסדרון המובילה למקלחת הוצפה במים ונדרש לה ריכוז רב כדי לא למעוד. כשהגיעה בבטחה, יצבה את גופה באמצעות דופן האמבט ולרגע ראתה את בבואתה של הנערה שיכלה להיות, אם

רק הייתה -
כיפה איבדה את שווי משקלה ונפלה למי האמבט, קוטעת את חוט
המחשבה. היא התהפכה על גבה, הביטה בתקרה וחיכתה שהמים
יתייצבו סביב גופה.

***

מכשפות / שחר גבאי

סיפור בשלושה פרקים עם מוסרי השכל
לשיעור של המורה נורית זרחי
מאת: כדרלעמרית חיה-פרומה שושן

היום בכיתה המורה נורית ביקשה מאיתנו לכתוב סיפור על מכשפות.
רגע, אולי בעצם הייתי צריכה להתחיל אחרת. תמחקו את זה.
נו?

אה, סליחה, לפעמים אני שוכחת מי קהל הקוראים שלי. כי בכל
זאת, כתבתי את הסיפור הזה בשביל האנשים של העבר, ואתם
(כלומר, אתם = האנשים של העבר) עדיין נמצאים בתקופה הזו
של ההיסטוריה שאין לכם מכוונות זמן שאיתן נוסעים אחורה בזמן
ומוחקים דברים שקרו.

אני עושה את זה בשבילכם, ואני מקווה שתעריכו את זה.
כי צריך להיות הוגנים. קודם כל היא הקריאה לנו את הסיפור הזה,
על הנזל וגרטל, אתם בטח מכירים אותו, אבל למי שלא, אני אספר
בקצרה. אז ככה: הנזל וגרטל נזרקו מהבית על ידי אמם החורגת
הרעה. רגע, משהו בסוגריים (סוגריים: גם אבא שלהם לא עזר
להם, ולמרות שזו לא הייתה התכנית שלו, כי הוא בעצם היה טוב
והיה מאוהב באשתו החדשה שהיא האמא החורגת והיא שכנעה אותו
לעשות את זה וכו', אני לא מוכנה לנקות אותו מאשמה בעניין הזה,
כי... אבל לא על זה הסיפור שלנו, אז אני סוגרת את הסוגריים
עכשיו) אבל בגלל שזה עניין חשוב, אני מבטיחה לכם שאפתח את
הסוגריים האלה אחר-כך, ואטפל בעניין הזה.

עכשיו אני חוזרת לסיפור של הנזל וגרטל:

הסיפור (של הנזל וגרטל):

הנזל וגרטל נזרקו (על זה דברנו קודם, אבל לא ספרתי לכם שהם
נזרקו) ליער, ולא מצאו את הדרך חזרה הביתה. ואז הם הגיעו
לבית של המכשפה, שהיה עשוי ממתקים וכו', והנזל וגרטל התלהבו

מהעניין וכו', וככה המכשפה המרשעת לכדה אותם ורצתה לאכול אותם וכו'.

אז כפי שספרתי קודם, המטלה שלנו הייתה לכתוב סיפור שבו תהיה מכשפה (או מכשפות).

התחלתי לכתוב את הסיפור, והוא הולך ככה:
הערה בסוגריים (עכשיו זה כבר הסיפור שלי, לא של הנזל וכן הלאה)

יום בהיר אחד, או יום חורפי אחד, אני לא בטוחה מה היה המזג אוויר באותו יום, אבל מה שברור זה שהוא היה יום אחד. וביום האחד הזה קרה מקרה נורא, כי אמא של עמי ותמי (שהם הילדים הגיבורים של הסיפור שלי) נפטרה (שלא תדעו עוד צער!), אבל זו הייתה רק ההתחלה, כי למרות שאיחלנו להם (אני כותבת איחלנו כי אני מרשה לעצמי להניח שמי מכם שהוא רק קצת נחמד, היה מאחל להם אותו דבר) שהם לא ידעו עוד צער, מסתבר שחיכה להם עוד הרבה ממנו (צער), כי אבא שלהם התחתן עם אישה חדשה, שהיא גם האמא החדשה של עמי ותמי, והיא הייתה (צריך להביע את זה בעדינות, כי המורה נורית לא אוהבת שמתבטאים בגסות, וגם היא אומרת שילדים הם בעלי נפש זכה וטהורה, ובגלל שהסיפור הזה הוא סיפור לילדים, ואי אפשר סתם ככה לבוא ולהגיד להם (לילדים) שהאמא הייתה חרא של בנאדם, וחוצמזה יש גם צנזורה וחוק לשון הרע, שזה אומר שהאמא יכולה להחליט להגיש נגדי תביעה בבית משפט ואז אולי יכניסו אותי לכלא, אני לא אשתמש בביטוי הזה חרא של בנאדם, ואתם עדים שאני מוחקת אותו מהסיפור: חרא של בנאדם, (הנה, נמחק), ומשתמשת בביטוי שמצאתי במילון לעידון המילים) מאותגרת רגשית, הצער של עמי ותמי רק גבר. האמא החליטה לזרוק אותם מהבית, והאבא, שלמרות שהיה קצת עצוב, היה למך-שפוט-של-אשתו, שזה אומר חסר עמוד שדרה, ולא עשה כלום למנוע את רוע הגזרה, וככה עמי ותמי מצאו את עצמם לבדם ביער הגדול, והיה כבר לילה, והם לא מצאו את הדרך הביתה, ואז

פתאום משומקום צץ בית שכולו היה עשוי ממתקים, ועמי ותמי שהיו רעבים התחילו לאכול את המתקים, אבל מה שהם לא ידעו שזה הכול היה תכסיס של המכשפה שרזר שרצתה לפתות אותם בממתקים ואז לאכול אותם (מכאן הורים התחילו עם הקטע הזה שהם אומרים לילדים שלהם: אל תיקחו ממתקים מאנשים זרים!), ושרזר הזאת הייתה המכשפה הכי....

הסיפור הזה לא מספיק טוב.

יש לו גם טעם של מסטיק לעוס.

הוא גם מזכיר לי משהו.

אני לא בטוחה מה, אבל נדמה לי שהבעיה הכי גדולה בו היא שהוא לא מספיק אמין. אז אולי אני עוד אחזור אליו, אבל עכשיו אני אצא ממנו לסיפור אחר.

כן, אני יודעת שזה מעצבן, ככה לקטוע סיפור באמצע. תאמינו לי שגם אני מתעצבנת כשעושים לי דברים כאלה, אבל לפעמים אין ברירה, כי אם רוצים באמת לכתוב סיפור טוב, צריך להאמין בו. אז לאחר שהבנתי שהסיפור שלי לא אמין, החלטתי לרדת לחקר העניין. לא הייתי בטוחה למה אני מרגישה ככה (שהוא לא אמין), אבל לאחר הרבה הרהורים ומחשבות הגעתי למסקנה שהסיבה העיקרית להרגשה שלי הייתה מה שאכנה "עובדות מוטלות בספק בסיפור", שזה אומר דברים בסיפור שנשמעים לא הגיוניים.

אז הוצאתי את העט והפנקס שלי מהמגירה ועשיתי רשימה.

עובדות מוטלות בספק בסיפור:

האם המכשפה שרזר היא באמת רעה?

למה תמיד מכשפות הן רעות?

וגם: למה תמיד מאשימים את הבנות במכשפות, ולא את הבנים?

למרות שיש בנים מכשפים, עוד לא שמעתי על אחד שאוכל ילדים, או דברים כאלה, וזה מעלה חשד.

איך אפשר לבנות בית ממתקים, ועוד ביער, בלי שיגיעו מיד מלא נמלים ויאכלו אותו? וגם זה מעלה חשד.

נראה לי שזה מספיק בינתיים. סגרת את הפנקס, ארוזתי לי קצת צידה לדרך, ונכנסתי למכונת הזמן.
 "כתובת, תאריך," אמר הקול במכונה.
 חשבתי רגע. איפה הכי כדאי להתחיל? ואז החלטתי שצריך להתחיל עם הסיפור של הנזל וגרטל.
 "תוציא לי בבקשה איש חכם," אמרתי לקול במכונה.
 איש חכם הופיע שם מיד. שאלתי אותו: "איש חכם, מי כתב את הסיפור הנזל וגרטל?"
 איש חכם אמר: "האחים גרים."
 "איש, אני צריכה כתובת ותאריך."
 ואיש חכם אמר: "גרמניה, הנאו (זו עיר שם), 1812."
 אמרתי: "תודה איש."
 "לחגור חגורה," אמר הקול במכונה. (כי הסיפור הזה הוא גם סיפור חינוכי). ואז טסנו בזמן.
 לא מצמצתי יותר מפעמיים ופתאום מצאתי את עצמי בבית של האחים גרים.

פרק שני

בו יסופר על המפגש שלי עם האחים גרים והדיאלוג שהיה בינינו, ואיך הכול התקדם ואיך זה גם שפך אור על המון פרטים חדשים והיה הכרחי במשימת הבילוש שלי ועדיין חשוב בעלילה של הסיפור וכו'

האחים גרים היו תאומים סיאמיים (למרות שהיו גרמנים), שלא הופרדו בלידה. היו להם אמנם דברים לא בשותף, לדוגמא:
 4 רגליים (שזה אומר 2, שזה הממוצע הבריאי, לכל אחד)
 4 כליות (" " " " " " " ")
 2 בטן (" " " " " 1 " ")
 2 לב (" " " " " 1 " ")

ועוד כמה דברים לא בשותף שהם פחות חשובים לא בגלל שהם פחות חשובים (כי למשל מבחינת הגוף זה שהיו להם 4 ברכיים,

שזה אומר 2, שזה הממוצע הבריאי, לכל אחד, זה חשוב), אלא בגלל שהעניין די הובן כבר, לא שווה לבזבז עליו הרבה מילים, כי צריך עוד להגיע לדיאלוג שלי עם האחים גרים, ובגלל זה כדאי להפסיק להתמהמה על כל מילה או משפט ולהגיע לעניין כמה שיותר מהר, כי אחרת הקוראים עלולים לאבד את הסבלנות וזה בטח לא משהו שהייתי רוצה.

בשותף היו להם הרבה דברים, גם השקפת עולם משותפת (זה קרה אולי בגלל שמהדברים בשותף היה להם גם ראש משותף, וזו סיבה מספיק טובה להשקפת עולם משותפת).

הם גרו בבקתה (או כולם גרו בבקתות), והייתה להם אח בחדר. (מזה שאמרתי "הייתה להם אח", ולא "היה להם אח" הקוראים יכולים להבין שלא מדובר באח (זאת אומרת, עוד בן שיצא מאותה אמה שלהם) או אח (כזה בבתי חולים), אלא אח כמו fireplace, שזה אומר כמו תנור).

פתחתי את הדלת של הבקתה, וראיתי את האחים גרים יושבים ליד אחיהם (האח שלהם).

אמרתי, "שלום."

והם אמרו "האלו."

אמרתי, "האחים, איך זה שהנמלים לא אכלו את הבית מהמתקים בספור של הנזל וגרטל, ואיך זה שמכשפות הן תמיד רעות וכו' וכו' (זאת אומרת, שאלתי אותם את כל השאלות שהטרידו אותי ושספרתי לכם עליהן מקודם וקראתי להם בשם "עובדות מוטלות בספק בספור")", וגם שאלתי אותם עוד שאלה שפתאום עלתה לי בראש ועניינה אותי.

"האחים", אמרתי, "איך זה שלמכשפה היו כל-כך הרבה ממתקים, שזה כידוע האוכל הכי טעים שיש, והיא העדיפה בכל זאת לאכול בשר של בני אדם? זה לא נשמע לכם מסריח (סליחה), נישט קאשר קצת?!"

האחים נראו כאילו הם חושבים עמוק, (הם כווצו שתי גבות ואחרי זה הרימו אותן למעלה = סימן לחשיבה עמוקה), ואז אמרו: "Wir verstehen nicht, diese Sprache", בפונט אריאל. הדבר גרם לי למחשבה עמוקה (כיווץ והרמת גבות), כי לא הבנתי מה האחים רצו לומר. אמרתי:

"האחים, אני לא מבינה אתכם," בפונט טיימס ניו רומן. האחים הסתכלו על עצמם (בסיפור רגיל הייתי כותבת "הם הסתכלו האחד על השני", אבל זה יהיה סילוף של העובדות, כי כזכור לכם, היה להם רק ראש אחד (דבר זה צוין קודם לכן), ומכיוון שאני נמצאת בתחקיר בלשי אמיתי של חיפוש אחרי העובדות, אני אכתוב את הדברים, גם אם הם לא נעימים לאוזן, כפי שהם היו), ואז, לאחר שהשתהו קצת, אמרו:

"Wir verstehen nicht, diese Sprache"

רציתי להגיד לאחים שאני לא מבינה אותם. אבל אז הראש שלי עבד, כמו שאומרים בביטוי, "שעות נוספות" (זה אומר חזק וטוב), ופתאום הבנתי שאנחנו לא מבינים אחד את השני (כי הם דברו גרמנית). אז השתמשתי במעט הגרמנית שאני יודעת מהבית:

"moment", אמרתי, שזה רגע בגרמנית.

עכשיו שהבנתי את הבעיה היה ברור לי מה צריך לעשות. הלכתי אל מכונת הזמן שלי ונכנסתי פנימה.

אמרתי לקול במכונה: "תוציא לי בבקשה איש חכם".

כמו תמיד, איש חכם הופיע שם מיד. שאלתי אותו: "איש חכם, מי

תרגם את הסיפור הנזל וגרטל לעברית?"

איש חכם שלף מיד דף עם רשימה ארוכה:

שלמה ברמן

דוד פרישמן

ח.נ. ביאליק

לאה גולדברג

לוי קיפניס

נירה הראל
אוריאל אופק
בינה אופק
שלמה אבס
דבורה עומר
תלמה אליגון
שמעון לוי
חנה לבנת

טוב, אתם מתארים לעצמכם שזה קצת בלבל אותי, כי לא ידעתי במי לבחור, אבל לא היה זמן רב למחשבה, כי האחים חיכו בסבלנות, ואני לא יודעת כמה זמן זה ימשך (שהאחים יחכו בסבלנות), אז אמרתי: "איש חכם, תוריד מהרשימה את כל הבנים." (כי הסיפור הזה הוא סיפור שבו הגיבורים העיקריים הן בנות, ודבר זה יובן מאוחר יותר)

איש חכם הוציא דף עם רשימה חדשה, הפעם יותר קצרה.
לאה גולדברג
דבורה עומר
נירה הראל
בינה אופק
תלמה אליגון
חנה לבנת

אמרתי, "תודה איש." עכשיו זה היה קצת פחות קשה. מהשמות שהאיש הוציא, הכרתי שתיים, שהן דבורה עומר ולאה גולדברג. אז נכון ששתיהן סופרות טובות, אבל ללאה גולדברג יש ערך מוסף, וזה בגלל שלאה גולדברג היא לא רק סופרת טובה, אלא גם יש לה עסק של נדל"ן בתל-אביב, וכל מי שלא מאמין לי בעניין הזה צריך פשוט להיכנס לכל חנות ספרים ולהגיד שהוא מחפש דירה להשכיר, ואז מיד יתנו לו את השם של לאה, ואם אתם לא מבינים למה זה

חשוב, כדאי שתנסו פעם להשכיר דירה בתל-אביב (מה שגם מדהים בעניין הזה הוא שאף פעם לא נגמרים לה הדירות, שזה אומר שהיא אימפריה, אפילו יותר מגינדי, ובטח יותר ממכבי והפועל תל-אביב). בדיוק באתי לומר לאיש חכם שיוציא את הכתובת של לאה, כדי שנוכל לחטוף אותה ולהביא אותה לעבר (רק בקטע טוב, שתעזור, ואחרי זה נחזיר אותה. אני לא חוטפת סתם אנשים להנאתי!), אבל אז פתאום ראיתי את הראש של האחים והשפתיים שלו נפתחו ואמרו (בעברית, כן!) "לא צריך חוטפת לאה. אפשר משתמשת גוגל טרנזליישן" (וגם אמרו את זה בפונט טיימס ניו רומן, שאולי זה משנה ואולי לא, אבל זה בטח שינוי לעומת מה שהיה קודם ולכן צריך לציין את זה).

לזה לא ציפיתי (אני חושבת שגם הקוראים חושבים שזו הפתעה), כי נשאלת שאלה חשובה: איך לאחים שחיו לפני כמעט מאתיים שנה היה גוגל טרנזליישן? (וזה מוזר). וחוצמזה, איך אני לא חשבת על זה קודם? (זאת אומרת על גוגל טרנזליישן וגם זה מוזר). הייתי עדיין בהלם, ולא מצאתי את המילים הנכונות, אז שאלתי: "ברודר, ויזן זי, ליאה?" שזה אומר: "האחים, אתם מכירים את ליאה?" והאחים אמרו (או אמר, שזה גם נכון): יא. ליאה. אנחנו לשכור ממנה דירה פעם. יש מוסרת השכל.

"מה?" אמרתי, כי לא הבנתי.

האחים התבוננו בי, ואז בעצמם, ואז הכניסו את הערך לגוגל טרנזליישן שוב. אחרי זה אמר (או אמרו, שזה גם נכון): "אף פעם אל תתעסקי עם צפרדע בחושך," ואז הוסיפו בסוגריים (מוסרת השכל).

"אה," אמרתי, כי עכשיו זה היה מובן. (הם התכוונו למוסר השכל). התחשק לי לצחוק, כי הצורה שבה האחים ביטאו/ביטא את המילים בעברית הייתה מצחיקה מאד (אם הייתם שומעים אותם/ם הייתם מבינים), אבל החלטתי לוותר על זה (לצחוק) כי היו לי שאלות חשובות לשאול.

”האחים (ברודר)“ אמרתי, ואז שאלתי אותם שוב את כל השאלות החשובות שדברנו עליהם כשדברנו על עובדות מוטלות בספק בסיפור. האחים היו סבלניים (חשוב לציין את זה לזכותם) ולאחר שהכניסו את העברית שלי לגוגל ט. והבינו מה שאמרתי, הם אמרו משהו שהפתיע אותי:

”אנחנו רק לשמוע סיפור ממישהו אחר, והוא לשמוע ממישהו אחר, שלשמוע גם ממישהו... (הם המשיכו עם ה”לשמוע ממישהו שלשמוע ממישהו וכו’ עוד הרבה זמן, ואני לא רוצה לבזבז זמן על זה, ולכן פתחתי את הסוגריים האלו בשביל 1. לא לבזבז הרבה מילים על חזרה מיותרת על כל מה שהאחים הוסיפו בעניין, אבל מצד שני: 2. כדי לא להיות לא נאמנה לעובדות של איך שהדברים קרו בדיוק)... ואז לכתוב. בגלל זה אנחנו לא לדעת תשובות חכמות לקושיות שלך. אבל אם ילדה רוצה לדעת, היא ללכת ישר אל בית של מכשפה.“ (חשוב לציין שהגוגל ט. שהיה לאחים הוא מסוג מיושן, ולפעמים יש בעיות איתו עם כינויי גוף והטיות של פעלים). וואו! מי היה מאמין?! (הייתי בשוק, כי חשבתי שהאחים כתבו את הסיפור. אבל עכשיו אין זמן לזה).

”האחים“, אמרתי (במהירות, כדי שלא אבזבז זמן יקר, ולכן אני גם לא כותבת איך אמרתי להם את זה בגרמנית, כי זה לא חשוב, ורק חשוב שתדעו שאמרתי את זה אחרי שהכנסתי את המילים לגוגל ט. כי אחרת האחים לא היו יכולים להבין אותי וכו’), ”אתם יודעים איפה אני יכולה למצוא את הבית של המכשפה?“
האחים התייעצו עם עצמם, ואז אמרו:
”לא.“

המצב היה מסובך, ודרש חשיבה על תכנית חדשה. הלכתי למכונת הזמן שלי, ואמרתי לקול שבמכונה:
”תוציא לי איש חכם.“

איש חכם הופיע, ואני ספרתי לו על המכשפה של הנזל וגרטל, ואז שאלתי אותו אם הוא יודע כתובת ותאריך. כמו תמיד, איש חכם לא אכזב אותי.

”היער השחור, הקסהשטראסה. שנה: 1225
”תודה איש“, אמרתי. ומיד נתתי לקול שבמכונה את הפקודה לנסוע.

פרק 3

בו יסופר על כל מיני דברים לא צפויים ותגליות חדשות וידיעות מרעישות שקרו גם בהתחלה וגם בסוף אבל לא באמצע, ואיך זה השפיע על העלילה של הסיפור ומשימת הבילוש שלי והמסקנות שלי וכו’

הפרק הזה מתחיל בידיעה מרעישה: אני חושדת שמישהו פלש למוח שלי.

כנראה שנרדמתי קצת במהלך המסע (בזמן). אולי אתם עדין לא יודעים את זה, אבל מסעות בזמן זה דבר מעייף. בכל מקרה, קמתי, ואז נתקע לי משפט בראש.

הנה מה שנתקע לי בראש:

הסיפור ”הנזל וגרטל“ הוא סיפור הנושא מסרים שוביניסטיים להחריד, ויוצר משוואה ברורה שבה נשים בעמדות כוח הן שתלטניות, שקרניות, מושחתות ושטניות.

אני לא יודעת מאיפה המוח שלי הביא את המילים האלו, וזו אחת הסיבות שעלה לי החשד שספרתי לכם קודם לכן (על הפלישה למוח שלי), כי המוח שלי בכלל לא מבין כמעט שומדבר מכל הקטע הזה, ובגלל זה ברור לי שהמוח שלי לא היה יכול לחשוב על כך (כי הוא לא מבין).

בכל מקרה, מה שהבנתי מהמשפט הזה הוא שכמו שחשבתי קודם, כנראה שיש פה מזימה אכזרית נגד בנות (כבר אמרתי לכם, כשדברתי עם איש חכם, ש, ואני מצטטת: ”כי הסיפור הזה הוא סיפור שבו הגיבורים העיקריים הן בנות, ודבר זה יובן מאוחר יותר“) והסיבה שאמרתי את זה אז היא כנראה כי היה לי באותו רגע כוח נבואי שניחש את זה על הגיבורות בסיפור (שהן בנות) עוד לפני שאפילו אני הבנתי לגמרי למה.

טוב. אז אחרי שסיימתי לספר לכם על הידיעה המרעישה הזו, ועל המסקנות שלי לגביה, הייתי בדיוק בעמדה שבה עמדתי להיכנס לבית הממתקים של המכשפה.

ועכשיו המתח:

(בהווה, כי זה לא מחשבות שבמוח שמספרים אחרי שהן נחשבו, אלא דברים שקורים ממש עכשיו) אני, כדרלעמרית חיה-פרומה שושן, נמצאת על סף הדלת של בית הממתקים של המכשפה. אני פותחת את הדלת. אני מסתכלת, ואז אני רואה את המכשפה (אז היא כן אכזרית! ומרשעת!! וזה יובן מיד כי היא) מכינה גריל, שעליו היא מתכננת לבשל את הנזל שכלוא בכלוב.

אני פועלת מיד, ומיד יוצאת החוצה למכונה. מיד אני אומרת לקול שבמכונה שימצא לי את רמבו ושוורצנגר. מיד אנחנו טסים בזמן, מיד מגיעים לבית של רמבו, ומיד חוטפים אותו. מיד טסים לבית של שוורצנגר, ומיד חוטפים גם אותו. מיד חוזרים. בדרך אני מסבירה לרמבו ושוורצנגר למה אני חוטפת אותם, והם מסכימים מיד שככה הייתי צריכה לפעול, כי צריך מיד לעזור לילדים המסכנים. אנחנו מגיעים מיד, ומיד רמבו ושוורצנגר מכינים את כלי הנשק שלהם שכוללים:

רובים: M92, M96-101

8 אקדחי קולט 006

6 בזוקות

8 רימוני הלם אוונגרדים

3 טילי שיהאב 3+3

פצצות סירחון (המון)

רוגטקת שיני שום אחת

ובזמן שרמבו ושוורצנגר מתכוננים (שלא תחשבו שזה לוקח להם הרבה זמן, כי שניהם לוחמים מאד מיומנים, ואני לא רוצה שהמוניטין שלהם יפגע בגלל אי הבנה, אבל ככה זה שלכתוב דברים זה תמיד לוקח יותר זמן מהזמן שלוקח להם לקרות, וזו הסיבה שזה נשמע

אולי ארוך, למרות שזה לא ככה, ולצורך הבנת העובדות המדויקות צריך לומר שכל הקטע שאני עומדת לספר עליו תיכף מתרחש בזמן של מליונית הזמן שלוקח לאוטובוס להגיע ממאה שערים לתל ברוך צפון (שזה מעט מאד, למי שלא בטוח), אנחנו מגלים עוד בנאדם איתנו (וזה מוזר), כי הוא לא שייך לסיפור (של הנזל וגרטל), ומצד שני גם לא חטפנו אותו.

לוקח לי מליארדית רגע-זמן, אבל מיד אחרי זה אני מזהה שמדובר באיניגו מונטויה, שזה החרבן (אני לא בטוחה בזה נורית, אבל נראה לי הגיוני שלאדם עם חרב יקראו חרבן נכון? בכל זאת, אם זו שגיאה אני מצטערת ומבטיחה שאני אמחק אותה אחרי זה, אבל קצת קשה לכתוב בצורה שקולה בזמן שחווים דברים כל-כך מתוחים שדורשים תגובה מיידית אינסטינקטיבית) מהנסיכה הקסומה. אני פוערת את פי מרוב תדהמה, אבל למזלנו רמבו ממחר להגיב ואומר לו משהו שאני לא מבינה (אני מבינה את המילים, אבל לא את המשמעות): איניגו, איי דינדט קיל יור פאדר (שזה אומר איניגו, אני לא הרגתי את אבא שלך), אבל איניגו מתעקש לבדוק אם יש לו שש אצבעות ביד ימין (וזה מוזר!), אבל מיד אחרי שאני מספרת לו (בהיסטריה. לא כי אני היסטרית, אלא כי אני מרגישה שהיסטריה נחוצה במצב הזה, כדי לקדם את העניינים, וגם את העלילה, שזה חשוב, כי אני לא רוצה לאבד את הקוראים של הסיפור, וגם את הנזל וגרטל, שיכול להיות שכל רגע שאנחנו מבזבזים מסכן את חייהם עוד יותר!!) על מצב החירום הוא מחליט מיד להצטרף לחבורת גיבורי העל שלנו, וזה חשוב, כי מי יודע איזה כוחות על יש למכשפה שם? וכל עזרה הרי זה מבורך. (שכוייך!)

רמבו מכרסם את דלת הבמבה (זה משהו שלא מפתיע כי כמו שספרתי לכם הבית של המכשפה עשוי מממתקים, אבל משהו שכן מפתיע הוא שהבמבה כשרה לפסח, ואולי אצלנו בארץ הקויידש (ישראל) זה לא מוזר, אבל שמה בגרמניה במאה ה-12 זה מעורר תהיות) ראשון. הוא מכוון את ה-92M לכיוונה של המכשפה, שבדיוק נתפסת על חם (ולא רק כדימוי, כי באמת היה חום אימים,

מהתנור), בדיוק ברגע שהיא מנסה להכניס את גרטל לשם!!!
הוא אומר: “...get your f***ing hands up before”
אבל פתאום הוא נתקע (וזה מסביר את שלוש הנקודות שאחרי
המילה before), ורואים שהמוח שלו במקום אחר (כי הוא זועק לה
חצי בכי): אדריאן, אדריאן, ושרווצנגר אומר לו משהו שאני לא
מבינה אבל אני כותבת אותו בשביל שהתיעוד יהיה מדויק, “man
it’s another movie”, אבל רמבו נראה כאילו הוא “אוכל סרטים”,
כמו שאומר הביטוי, ומזל ששוורציק שם, כי הוא מיד מכוון חזו'אב
88 לכיוונה ואומר לה: “...get your f***ing hands up before I”,
אבל המכשפה לא מקשיבה לו ומיד אני קוטעת את שוורצ... (וזה
הקטיעה) מסביר את שלוש הנקודות אחרי המילה I וגם אחרי המילה
שוורצ) ומסבירה לו (לשוורצנגר) שהיא (המכשפה) לא יכולה להבין
אותו כי היא מדברת גרמנית, ומיד באה להוציא את הגוגל ט. אבל
לפני שאני מספיקה לעשות את זה שוורצנגר מיד קוטע אותי בחזרה
ומדבר איתה (עם המכשפה) בגרמנית (כי הוא גרמני גם).
הוא אומר:

”הבן זי איהרה הנדה הוך שניילו“ אבל המכשפה לא מרימה את
הידיים ורק מסתובבת לכיוון שוורצחיה שבא לרוקן עליה צרור של
טילים, אבל פתאום קורה משהו מדהים ביותר:
הנזל יוצא מן הכלוב (שמה המכשפה נעלה אותו, אבל להנזל יש
מפתח, וזה מוזר), וגרטל קופצת מתוך התנור ושניהם מגוננים
בגופם על המכשפה וצועקים לשוורצ'ה:
!Nein! Nein! (לא! לא!) ושוורצ'ה עוצר ומרים את הרובה למעלה
ויש לו מבט של פליאה על פניו (וגם על פניו). משתרר שקט
(אצל כולם חוץ מרמבו, שממשיך לבכות ולזעוק אדריאן אדריאן
ואחר-כך שוורצ'ה מסביר לי שזה יכול לקרות לרמבו כשהוא לא
לוקח את הכדורים שלו, ואני מרגישה מעט אשמה כי בגלל שחטפנו
אותו מהר לא היה לו זמן (לקחת אותם), אבל שוורצ'ה מלטף לי
את הראש ומרגיע אותי ואומר בחיך: אוי ויי, חיה-פרומה, עם ס
אלע רעכט קינדר, ניט דארפן צו זארג (אוי ויי, חיה פרומה, זה

בסדר ילדה, לא צריך לדאוג), ואני מתפעלת ושואלת את שוורציק איך הוא יודע יידיש ואז הוא מספר לי שכשהוא היה המושל של קליפורניה (שזו מדינה באמריקה), הוא היה מוזמן לפרויקט של תגלית ("מה זה תגלית שוורצה? "תגלית – פרויקט עם תכלית", (שוורצה עושה את זה במבטא אמריקאי מצחיק) (והוא צוחק, וגם אני, עד שאני אומרת) "מה?" "זה פרויקט של יהודים אמריקאים שמביאים יהודים לארץ הקויידש" (ישראל) "אה. אבל שוורצה, אתה לא יהודי!" נכון, קינדר, אבל בכל זאת הזמינו אותי שם.) ושם, בארץ הקויידש (ישראל) בירושלים בשכונה נחמדה שקוראים לה הונדערט טורה (מאה שערים) (שוורצה! גט אאוט אוף היר! היית במאה שערים?" "יא. למה?" כי אני ממאה שערים!" "וואלה?" "וואלה! נולדתי שם! אתה מכיר את חיה פרומה ביילה, הכובסת? ואברום פרום בס"ד, הגבאי הצדיק? ומחמוד מחמוד, שהיה לו לב טוב ובנוסף היה גוי ותמיד הסתובב ועזר בחברותא בשבס והדליק וכיבה והדליק וכיבה את האורות כי הוא היה גוי?" "יא, וארום! מחמוט מחמוט מדליק אורות!" "בחייאת שוורצה! פיצוח!", ואז איזה יהודי לימד אותו כמה מילים ביידיש, שהיא מאד דומה לגרמנית, ושוורצה'ה ממשיך לספר לי על החוויות שלו מארץ הקודש שאני לא אספר עכשיו כי אנחנו באמצע המתח ובנוסף זה לא קשור לסיפור שלנו ובניגוד לפרק הראשון שפתחתי סוגריים ודברתי על האבא ואז סגרת את הסוגריים ואחר-כך אמרתי שאני אחזור לזה כי במקרה שהוא היה לזה קשר הדוק לסיפור שלנו ובמיוחד לסוף שלו שעדיין לא הגענו אליו אבל אני מבטיחה שעוד נגיע הפעם אני אומרת שאני לא אחזור לזה בסיפור הזה כי כמו שאמרתי זה לא קשור עכשיו לכלום וגם אני לא רוצה סתם לבזבז את הזמן שלכם ולבזבז מילים סתם אבל אם זה מעניין אתכם תוכלו למצוא את זה בסיפור הבא שלי שכבר חשבת על שם בשבילו והוא יקרא "עלילות שוורצנגר בארץ הקויידש" (ישראל). אבל כל זה קורה כמובן אחר-כך) והנזל אומר משהו ושוורצה עונה משהו, והמכשפה אומרת וגרטל אומרת, ושוורציק שואל, ורמבו אומר אדריאן אדריאן,

ואני אומרת, והמכשפה עונה, ושוורצה מקשה, וגרטל עונה והנזל מהנהן, ושוורצל'ה מקמט את הפנים והמכשפה עונה, והנזל מהנהן בשנית ושוורצה מתרצה, ואיניגו מניף את החרב בכיוון של המכשפה ואומר מיי ניימ איז איניגו מונטויה יו קילד מיי פאדר פּרפּר טו. די! איניגו! כבר מצאת את הרוצח של אבא שלך, אומר שוורצה ודופק לו על הראש, ואיניגו משפשף את פדחתו ושוקע להרהורים, ואני אומרת: כסובלימציה לנטישת המשפחה, היינו, במקום להתמקד בדיון על מקומן של משפחות מעוותות מן היסוד שמוחקות את הילד וזהותו, אנו שמים פוקוס על אכזריותה של המכשפה, אשר באופן פרדוקסאלי, דווקא מצילה את הילדים ממוות. וכולם מביטים בי וגם אני מביטה בעצמי ולא מבינה אותי ושוורצה אומר ספוילר! ואני שואלת מי זה ספוילר? ושוורצה אומר שהוא גר בבית השכן, ורמבו מתערב ואומר ברנש, ברווז, כרוב, מכונית, (וזה מסיט את המחשבה של כולנו מספוילר) ואני מתפלאת ושואלת את שוורצה מה הקטע שלו, ורמבו בינתיים נכנס לאמוק ואומר (סימולטנית, שזה אומר בו בזמן) דג, להתפלל, שמיכה, חללית, השטחים הכושים הרוסים (או השטחים (פסיק) הכושים (פסיק) הרוסים. זה לא ברור) פטריות, סוּנְט חור בתחת ששון גבאי, (וככה הוא ממשיך וממשיך) והמכשפה מביטה באיניגו שעדיין עומד שם עם החרב באוויר אבל לא יותר מזה ומביט בהנזל שמביט בגרטל שמביטה בי שמביטה בשוורצה שמושך בכתפיו ומביט באיניגו שמחזיר לו מבט ואז כולנו מביטים (סימולטנית) ברמבו (שממשיך עדין לזרוק מילים חסרות קשר לאוויר), ושוורצל'ה אומר זה בגלל כל המכות שהוא קיבל בראש (ובדיוק ברגע ששוורצה אומר את זה רמבו מקבל פלאשבק (שוורציק הסביר לי את זה אחר-כך, כי המכות בראש הזכירו לו משהו, והוא חוזר לסורו) זו מילה יפה (סורו) שהשתמשתי בה ורציתי להסב את תשומת לבך נורית) ואומר למכשפה אדריאן אדריאן, ומתקרב אליה והיא אומרת "ich glaube nicht Adrian", ושוורצה מסביר שהוא (רמבו) סובל מרפיון אסוציאטיבי, אבל אף אחד לא מבין למה שוורצה מתכוון (כולם מרימים גבה) (שזו מחלה שכתבו עליה כבר ספרים רבים אבל אין

זמן להסביר על זה כרגע כי המתח בעיצומו) ושוורצה מתרצה והנזל
מהנהן בשנית והמכשפה עונה ואיניגו מניף את החרב באוויר אבל
לא יותר מזה ושוורצה שואל והמכשפה עונה וגרטל אומרת והנזל
מהנהן ושוורצ'לה מקמט את הפנים והמכשפה אומרת והנזל מהנהן
בשנית ושוורצה מתרצה וגרטל מסכמת את כל העניין בפשטות עד
שכולנו ביחד אומרים:

“אההההההההההה”

ובמקום שאני אספר לכם מה כל אחד אמר (מה שיכול לקחת המון
המון זמן, וגם לבזבז הרבה מילים שאין בהם צורך), אני אסכם לכם
את הראיון שלי עם גרטל (ואחרים שהם דמויות משנה בסיפור),
שהיא, כפי שתיכף יסתבר, אחת מהגיבורות הראשיות של הסיפור:
הראיון שלי עם גרטל (ואחרים שהם דמויות משנה בסיפור)
גרטל: כל הזמן באים לפה אנשים. הם רוצים שואו טוב, אז אנחנו
נותנים להם אותו.

אני: אז כל זה הצגה?

גרטל: צריך להתפרנס ממהו.

המכשפה: זה לא פשוט להחזיק בית של ממתקים.

הנזל: (מהנהן)

גרטל: במיוחד בחודשי הקיץ.

הנזל: (מהנהן בשנית)

המכשפה: והשכירות לא מפסיקה לעלות.

הנזל: (מהנהן)

המכשפה: העיקר עשו מחאה.

גרטל: כי חם מאד, וצריך המון מזגנים בשביל לשמור שהממתקים
לא ימסו.

המכשפה: ועלות החשמל היא לא כמו פעם!

הנזל: (מהנהן)

אני: חשבתי שהיא (אני מצביעה על המכשפה) בעלת הבית.

המכשפה: (פחח) הלוואי.

גרטל: שכרנו אותו מליאה.

אני: (בפליאה) לאה?
גרטל: אופורטוניסטית.
הנזל: (מהנהן)
גרטל: (נאנחת) אח.. פעם היו ימים.
איניגו מונטויה: (מניף את החרב)
גרטל: כן. כל פעם בא לכאן מישהו, ומאשים את שרזר (אז באמת קוראים לה שרזר! כמו בסיפור שלי על עמי ותמי!!), על אכזריותה, אבל ברגע שאנחנו מספרים להם את האמת הם מתאכזבים.
שרזר: ולא משלמים. כאילו אנחנו עובדים חינם!
הנזל: (מהנהן בשנית)
גרטל: זמן זה כסף.
הנזל: (מהנהן)
אני: אבל למה הם מתאכזבים?
גרטל: הם טוענים שהם באים מרחוק, ורק בשביל לראות את המכשפה, אבל כשהם מגלים שהיא לא באמת מכשפה....
אני: (בפליאה) את לא באמת מכשפה?
שרזר: (מסתכלת על גרטל, והנזל מהנהן) לא.
אני: אז למה יש לך אף ארוך?
שרזר: זה לא האף האמיתי שלי.
גרטל: היא קבלה אותו כשהשתתפה בסרט. היא גלמה שם תפקיד של מכשפה, אבל לא היה להם תקציב לשלם לה, אז היא לקחה את האף לפחות.
הנזל: (מהנהן בשנית)
שרזר: הנזל צודק. חשבתי למכור אותו בשוק. אבל אחרי המחאה השוק על הפנים.
גרטל: אנשים פתאום הבינו שאין להם כסף ללחם אחיד.
הנזל: שלא לדבר על כרוב! (צריך לציין שזו הפעם הראשונה בראיון הזה שהנזל עושה משהו חוץ מלהנהן, וכנראה שזה הפתיע אותו לא פחות מאת כולנו (מעידה חד פעמית??)), כי כמו שאומרים תמיד מורים (ואנשים חשובים) לספרות: חשוב שדמות תהיה עקבית, וזה

הסבר חלקי להנהון של הנזל שיגיע בשורה הבאה).
הנזל: (מהנהן)
אני: אבל קוטג' קונים?
גרטל: אנחנו גרמנים. קוטג' לא מעניין אנשים פה.
הנזל: (מהנהן בשנית)
אני: (שואלת שאלה חשובה): אבל מה עם אבא ואמא שלכם?
גרטל: חרא של אנשים!
הנזל: (מהנהן)
אני: ששש.. גרטל. יש חוק לשון הרע. 300,000 ₪ ושנה מחבשו!
שוורצה: מה זה: ש?
גרטל: כמה זה בפרנקים?
אני: לא יודעת. אבל נראה לי הרבה.
שרזר: אז תמחקי את זה.
אני: חרא של אנשים
איניגו מונטויה: (מניף את החרב)
רמבו: אדריאן.
קול (s.o של המורה נורית): מבוגרים מעדיפים לאכול בשר אדם מאשר ממתקים.
קול (s.o של הילד עידן יחיאלי מהכיתה שלי): מפחיד לחיות בעולם כזה.
(יכול להיות שזו היתה טעות ספרותית להכניס כאן את נורית, ובעיקר את קולו של הילד עידן יחיאלי, ועל טעויות כידוע, משלמים).
שוורצל'ה: כל הדיבורים על אוכל עושים אותי רעב.
שרזר: (מפרקת את קיר המטבח, שעשוי סוכריות ליקריש)
אני: זה כשר?
הנזל: (מהנהן)
כולם (חוץ מרמבו): מתיישבים על כיסאות בייגלה ואוכלים (בעיקר לא בייגלה, וזה מובן).
אני: (מסתובבת אל המצלמה, תוך כדי לעיסה של ליקריש):

אז כפי שאתם מבינים, ככה זה נגמר. שרזר (המכשפה) אמצה את הנזל וגרטל, אחרי שההורים שלהם נטשו אותם (וזה מסביר את מה שאמר השכן ספוילר), וגרטל, שהיא ילדה אחלה חוכמית, הזמינה להם (להורים) את שירותי הרווחה, והם (ההורים) קיבלו את העונש שלהם (שש שנות מאסר על הזנחה וסיכון חיים, קנס כספי (על לשון הרע: מסתבר שבמשפט הם דברו בלשון הרע על שרזר, הם אמרו שלשון הרע לא מדבר אליהם ורק חבל שאת הכסף המדינה לקחה) (ו עבודות שירות), מה שאומר שלסיפור יש גם סוף טוב וגם מוסר השכל), ומה אומר לכם, הם חיים פה בהרמוניה למהדרין, כמעט (טוב, שומדבר לא מושלם), כמו אצלנו במאה שערים.

אז נכון שנתרו כמה שאלות לא פתורות בסיפור הזה, כמו האם באמת מישוהו פלש למוח שלי, והאם זה היה ספוילר השכן, ואם כן איך הוא עשה את זה, ולמה בפונט אריאל דווקא וכו'? או בנושא אחר: איך הגיע איניגו מונטויה לסיפור, למרות שלא חטפנו אותו? והקול של המורה נורית, והקול של הילד עידן יחיאלי מהכיתה שלי? אבל למרות שזה נכון (שנתרו כמה שאלות וכן הלאה), אני חושבת שמוסר ההשכל והסוף הטוב מפצים על כל העניין הזה, וחוצמזה (כמו שאבי פעם אמר לי כששאלתי אותו למה הם קראו לי כדרלעמריית) "העיקר שאנחנו לא גויים."

***

המסע / אלון יודלביץ

כל מסע חייב להתחיל איפה שהוא. התחלנו לצעוד בדממה מוחלטת, מלאה בסדקים דרכם הרעש תמיד יכול להסתגן. עשרות זוגות נעליים קלות דורכות על אלפי אבנים קטנות וחדות, נשקים מסורבלים מדי על רצועות ארוכות מדי נדפקים על ברכיים עייפות מדי, מים כמו סערות ים קטנות בתוך מימיות, נשימות כבדות, רוח שעת דמדומים צועקת ישירות אל תוך אוזניי את ששמעה במזרח, תנים מייללים במרחק, אבל בעיקר מחשבות, הרבה מחשבות.

אבי חושב על טקס הסיום בסוף המסע ועל האבא האלוף שלו שאולי סוף סוף יראה אליו קצת חיבה; מוטי חושב שדפקו אותו עם הפק"ל קשר ושאחרי המסע המסריח הזה הוא בדוק יוצא מקרבי; נתניה חושב על הגדולה בעם ישראל ועל איך היום הוא מצטרף לדורות של לוחמים עבריים; רועי החובש מריץ בראש תרחישי פיגוע המוני וסכמות טיפול; מני הסמל חושב על חפש"ש והחופים של איסלה מוחרס, ואני חושב על מירי ועמית מזדיינים והלב שלי מתכווץ. אנחנו הולכים, כמעט רצים, כבר מעל שעתיים. לפני כחצי שעה החליף את החציץ חול ששוקע עד הקרסוליים. חם. המדים שלי ספוגים בזיעה ואני מגדיל את צעדיי וכמעט מרחף מעל החול האבקתי, כשמעליי שמים נקיים מעננים וירח מלא. מירי מתפשטת, מחייכת את החיוך החצי עקום הזה שלה, עמית כבר עבר את שלב החרטה. הוא כולו אש עכשיו כשהיא עומדת מולו בשדיים חשופים ופטמות זקורות. הם כבר לא חושבים עליי, היא לגמרי רטובה. כל כך הרבה זמן הם רוצים אחד את השני, אבל אני תמיד הייתי שם, החבר שלה והחבר הכי טוב שלו. עכשיו אני רחוק והם חברים כל כך קרובים. היא מסתובבת, נשענת על המיטה ומראה לו את התחת העגול המושלם שלה, זה שהיא כל כך גאה בו. הוא חודר אליה מאחור, עם הזין העצום שלו, שליידו שלי נראה כמו של ילד, והיא

מרגישה מה זה גבר אמיתי. עכשיו אני כבר לא הולך, אני רץ, ואני לוקח איתי את מוטי הבכין הזה שמשתרך מאחורי. אני סוחב את הנמושה הזו, הוא והפק"ל שלו לא שוקלים כלום. "תפסיק להתבכין," אני צועק עליו. "הכול בראש, מה זה המסע הזה, זה בקושי טיול, תהיה גבר." אני מטפטף מהמצח, מהגבות ומהעיניים. שולחנות עם בורקסים ורדבולים פרוסים באמצע המדבר, סילוואטים של אנשים ירוקים עם כובעים מצחיקים באמצע לילה קיצי. רוח קרירה מייבשת לי את המדים ספוגי הזיעה ומשאירה אחריה כתמי מלח על בד ירוק. כתמי זרע על בד אדום. זה בטוח היה אצלה בבית, הרי הוא תמיד ריק, על מצעי הסטן האדומים שהיא אוהבת כל כך. רק מלראות אותם היא נהיית חרמנית. הם שוכבים על המיטה, מעשנים סיגריות, עירומים, מזיעים. הוא אומר לה שהיא פצצת מין והיא מחייכת בסיפוק. "בואנה ליאור, אתה נמר." אומר מתניה ומושיט לי בורקס יבש מצופה בחול.

"לא תודה, לא רעב."

"אתה צריך כוח, עוד דקה ממשיכים."

"לא רוצה בורקס," אני מפנה מבטי ממנו. "יאללה פנתר, עברנו חצי, לא נשאר עוד כלום."

כל הסילוואטים הירוקים מסתדרים בחזרה בשני טורים רעננים וזקופים. אני נשאר לשבת. "ליאור, צא מהשוק וכנס לתור." מני הסמל צועק לעברי. אני קם ומדדה לסוף הטור. המסע מתחדש וכולם ממשיכים לרוץ כמו איזה צבא רומאי מזודיין. למה בכלל נהייתי לוחם, אם לא בשביל שהיא תהיה גאה בי. שנתיים אנחנו ביחד, ואת עמית אני מכיר מגיל שלוש, הוא ידע כמה אני אוהב אותה. המניאק תמיד מקבל את מה שהוא רוצה. על כל בחורה שאני הייתי איתה, הוא היה עם חמש. מאיפה אתה בכלל יודע שהם שכבו? אני שומע קול מאחוריי. אני מסתובב, אין שם אף אחד חוץ מחושך וקווי מתאר של כמה דיונות. "אני יודע," אני עונה לחושך ומסתובב חזרה. שאר המחלקה כבר התקדמה ואצטרך לעבוד קשה בשביל להדביק את הפער. אני מתחיל לרוץ. עמית מלטף את

הבטן המושלמת של מירי ומשם יורד לערווה שלה והיא צוחקת. אני נעצר לבד בחושך, כולם נעלמו, אני מתאמץ לשמוע צעדים או נשקים, אבל כלום, עכשיו זה רק הרוח, החושך ואני. מירי מתלבשת ומדליקה עוד סיגריה. הם אומרים שאסור שאני אדע וכשיגיע הזמן הנכון, היא תפרד ממני. עמית אומר שהוא בכלל לא יודע איך היא נשארה איתי כל כך הרבה זמן. אני מוריד את רצועת הנשק מהצוואר, משחרר את הווסט ומניח אותו על החול ככרית. השמים מלאים במיליון כוכבים. אני מדליק סיגריה, שואף את העשן עמוק לריאות ונושף לאט. עשן כחול מסתלסל לפני ירח עגול מלא מכתשים. אז אני ועמית הודיינו, תתגבר, מירי שוכבת על ידי עירומה, שיפולי גופה מתאימים לשיפולי הקרקע כמו בפאזל. ת'אמת, ציפיתי ממנה ליותר, עמית רוכן מעליי, גם כן עירום, מחייך בזלזול בזמן שהוא מוציא לי את הסיגריה מהפה ולוקח שאכטה. הנשימה שלי נהיית כבדה וראשי מתחיל להסתחרר. אני יכולה להשתפר, אם תתן לי עוד הזדמנות, מירי מחייכת אל עמית. מה, כאן? ליד הילד? הוא יכול להסתכל, מירי מלטפת את ראשי. אולי הוא ילמד כמה טריקים. עמית סוטר לי בחיבה אבהית על הלחי. אני רוצה לקום ולפרק לו את הצורה, אבל אני לא יכול לזוז, לוחץ לי בחזה ורוק נוזל לי מהפינה של הפה. הוא תופס את מירי מהשיער ומנשק אותה. היא שולחת את ידה אל בין רגליו והוא מתקשה. גם אני מתקשה, אני רוצה להסתיר את הזיקפה שלי, אבל אני משותק. מירי רוכבת עליו עכשיו. הם מזיעים והחול דבוק להם על הגב, על השיער, מוצא את דרכו לחריצי גופם ואני לא יכול יותר. אני מצליח בקושי להושיט את ידי אל ה-M4 שלי, הוא קר ומבריק ומחייח. אני מוציא מחסנית מהווסט צליל המחסנית החודרת לשמורה נותן לי ביטחון, אני דורך את הנשק, כוחותיי מתחילים לחזור אליי. אני מצמיד את הכת לכתף ורואה דרך הכוונות איך מירי נאנחת ומקמרת את גבה לאחור, בעוד עמית מחליק את לשונו על שדיה. אני מכניס את האצבע המורה לשמורת ההדק ומתחיל ללחוץ.

“ליאורו!” אני מסתובב ובלי לשים לב מכוון את הנשק אל מוטי הקשר. “מה אתה עושה?” אני מסובב את ראשי חזרה, עמית ומירי כבר לא שם. הנשק נופל מידי הסתרשף שוקע בחול. “גפרור לקודקוד עבור.”

“כאן קודקוד, המשך.” קולו של הסמל נשמע כל כך רחוק, כאילו הוא מדבר מיקום אחר.

“מצאתי את ליאור, הוא נראה לי מיובש כמו צימוק. תשלחו אליי את רועי.” מוטי מפריד את המחסנית מהנשק שלי ומוודא שאין עוד כדורים בקנה. “מה עובר עלייך תגידי?”

“לא ראית אותם? בני זונות, מזודיינים לי מול הפרצוף.”

אני מתעורר אל תוך רעידת אדמה. חפצים נזרקים לכל הכיוונים ומעליי שקית אינפוזיה שמתלתלת בפראות מצד אל צד. אני עוקב אחר החוט המחובר לשקית. הוא מוליך אל תוך הזרוע שלי. אני שוכב על אלונקה ועל ידי חלון. בחוץ השמים צבועים בגוונים של אדום ופסים של שמש צובעים את החול. איזה לילה מוזר, אני חושב לעצמי ותחושה עצומה של הקלה עוטפת אותי על כך שהכול כבר מאחוריי. “מני, תבדוק לו חום רקטלי לשלול מכת חום.” החובש שעל ידי מתחיל להפשיל את מכנסיי ולסובב אותי על צדי. מה פתאום, אני בסדר, לא צריך, אני מנסה לומר לו, אבל אני עדיין חלש מדי וכל מה שיוצא לי מהפה זה מלמול לא ברור.

“עזוב, זה מה זה בקטנה, אתה לא תרגיש את זה בכלל.” אומר לי הבחור ששוכב על האלונקה שלצדי. צעקת בהלה נפלטת מפי. עמית מתיישב על האלונקה ולוקח את ידי בידו. הנה זה בא, תנשום עמוק, ולפני שאני מספיק להבין מה לעזאזל קורה כאן, חודר אליי המדחום מאחור. בחילה מציפה את כל גופי, גל של גועל עולה מתוכי כמו נחשול ואני מפנה את ראשי אל עמית ומקיא.

***

אמריקה / אלון יודלביץ'

שני שרפרפים, דיקט ומפה יוצרים שולחן. על השולחן שתי צלחות, סכו"ם, נר דולק, בקבוק יין של חמישה דולר וכוס מים שבתוכה ורד אדום. על השידה שליד השולחן מונחות שני קערות. אחת עם פסטה, השנייה עם בולונז. ליד השידה ניצבת מיטת יחיד אותה אנחנו חולקים.

השעה אחת-עשרה וחצי בלילה. בעוד חצי שעה היא צריכה לחזור. רק שלושים דקות מפרידות בינינו, כלומר שעה וחצי. זה היה המשחק שלנו עוד כשהייתי מתקשר אליה מברזיל. "עוד שבועיים אני חוזר בייבי, עוד טיפה."

"תכפיל בשלוש, כשאנחנו לא ביחד הזמן זו כפול שלוש יותר לאט." בפעם האחרונה שהתקשרתי אליה מברזיל, אמרתי לה שאם אני חוזר עד לקליפורניה בשבילה, אז לפחות שנגור ביחד. היא שכנעה את בעל הבית שישכיר לנו בוילה שלו חדר ליחיד. הוא הסכים על אף שאנחנו זוג, תמורת 900 דולר לחודש. כל אחד.

אולי היא תצליח להשתחרר מהעבודה מוקדם, אולי עכשיו היא כבר בדרכה אליי, צועדת על אותה מדרכה בה צעדתי קודם. היא תנשק אותי ותהיה מראה לקיום שלי. היא תקרא בשמי ותסלק את הרעיון שעלה אצלי קודם, שבכלל נעלמתי. היא תספר לי על היום שלה ואני אספר לה על שלי. היא תשמח לשמוע שמצאתי עבודה. אני אספר לה הכול מהתחלה, והיא תהיה שם בשבילי רטרואקטיבית. גם זה משהו. היא תצחק שאספר לה על הבוקר, כשהתעוררתי בבהלה ולא הצלחתי להיזכר איפה אני. הייתי בטוח שמישהו הזיז את המיטה שלי בזמן שישנתי ולא מצאתי את הדלת. אני אצחק על אף שהבוקר זה בכלל לא היה מצחיק, חשבת שהמיטה נשארה במקום וזו הדלת שהזיזו, או שהעבירו אותי עם המיטה לתוך דירה חדשה ואני כמו גולם לא התעוררתי. אולי נחטפתי. באמת נחטפת, היא תגיד, ואז אני אגיד לה שזה הפתק שהיא השאירה על הכרית שהרגיע אותי,

שהזכיר לי איפה אני, ידיי רעדו כשהרמתי אותו, ראיתי עליו את שמי בכתב מסולסל ועגול, "הלכתי לעבודה, נתראה בלילה, אוהבת אבלין." איזה דפוק אני.

התעטפתי במעיל, כובע גרב וצעפיף. פתחתי את דלת הכניסה הנפרדת של החדר שלנו והדלקתי סיגריה. עד שהסיגריה תכבה, היא תחזור. שאפתי מהסיגריה עמוק לריאות והעשן יצא מעורב עם אדים של קור, סמיך כמו עשן של נרגילה, כל שאיפה החזירה אליי תמונה אחרת מהיום. לא ייאמן שרק אתמול הגעתי.

אני מביט בשעון, עדיין שומע את פעימות לבי מהבהלה שחלפה, שבע וחמישה בבוקר. אני קם מהמיטה, רגליי מזועזעות על הפרקט שחורק תחת משקל צעדיי, אני לא בטוח לאן הולכים מפה, כשהגעתי אתמול היה כבר חושך. הבית שקט וחמים, ומהחלון נראה שבחוף קר ואפור. הבית ריק. גרים פה עוד אנשים, סטודנטים, בטח כולם הלכו ללמוד, לכולם יש מטרה, תוכנית, ואני לא תכננתי אלא להבק אותה, לשכב איתה.

הלילה שכבנו, שני זרים עם געגוע לא מוסבר שהפך למבוכה, שהפכה לתשוקה עד ששני גופים התמזגו לאחד ולרגע לא ידעתי איפה אני מתחיל והיא נגמרת, וכשהייתי בתוכה הרגשתי שאני חלק ממנה והיא ממני ופתאום הכול שוב נראה מאוד הגיוני. אני מוצא את המטבח ומכין לי ארוחת בוקר: קפה פילטר, בייגל וגבינת שמנת. לגבינה ללחם ולקפה יש טעם של גבינה, לחם וקפה אבל באותו הזמן גם לא. אני מוציא את כרטיס החיוג מהארנק ומחייג. בית, אין תשובה. דוד. ארבע חמש צלצולים והלב שלי דופק, לא ברור לי למה. "הלו? מה קורה כפרה"

"אלי נשמה של כבש, איפה אתה? עדיין בברזיל?" לך תסביר לו שחזרת לארצות הברית בשביל בחורה שהכרת שבוע, לך תסביר לו שבברזיל היית שבונו כמו בימים הקשים בצבא, ומי עוד מרגיש שביזות צבא בטיול אחרי צבא, אבל הפעם לא רצית הביתה אל אימא, רצית הביתה אליה.

"בברזיל אחי, עדיין בברזיל," ולך תסביר איך אתה מרגיש עכשיו

כשהגעת, כאילו עשית לעצמך קופי פייסט אל תוך סיפור של מישהו אחר. למי יש כוח. "מה איתך אחי? אצלי הכול דבש." ניתקתי, נשמתי עמוקות. "הכול דבש", אמרתי לחלל החדר. השעה שבע וחצי לעזאזל, היא תחזור רק בחצות, עכשיו עובדת בשלוש עבודות: מלצרות, מלצרות ומזכירות, ואני עם החסכונות שהיו אמורים להספיק לטיול של חצי שנה בדרום אמריקה. עשיתי חישוב מהיר, הכסף לא יחזיק לעוד הרבה זמן. וחוץ מזה, אני לא יכול לספור את השעות כל יום עד שהיא תסיים לעבוד, אני אהפוך להיות תלתי, כזה שחונק אותה ולא נותן לה לנשום. היא תבין שרימתי אותה, שאני לא באמת מי שסיפרתי לה שאני. אני חייב למצוא לי חיים משלי, אני אמצא עבודה. נו, ומה עם לימודים? מה עם העתיד? שמעתי את אימא שלי מעבר לים בתוך האוזן שלי. מה קשור לימודים עכשיו, עניתי לה. אבל אתה כבר לא מטייל, זרעה לי מלח כמו שרק היא יודעת.

התגלחתי כי אני באמריקה. באמריקה הרושם הראשוני הוא הכול, זה מה שלומדים בטלוויזיה. הוצאתי את כל הבגדים מהמוצ'ילה, קיפלתי יפה ופתחתי את מגירת השידה העליונה. צד ימין היה מלא בתחתונים קטנים בצבעים רכים וגרביים בכדורים מושלמים והריח שלה, צד שמאל היה כמו שאמרה לי אתמול בלילה. שלי. הנחתי את בגדיי לצד שלה והרגשתי כמי שהרגע עבר טקס כניסה לבגרות, הרגשתי את אבא שלי מחייך אליי. מעניין איך יתערבבו הריחות של שנינו, חשבתי.

התלבשתי חם, געטקס של טרקים, מכנס אלגנט, חולצת טי "סוף מסלול נוב' 2", חולצה מכופתרת ומעיל. רשמתי את הכתובת למקרה שאאבד את עצמי: "1000 גראנד אווניו". הרחוב נקי כמעט סטרילי. משני צידי הכביש עצים עצומים, ענפיהם נפגשים בדיוק באמצע הדרך ויוצרים חופה. מאחוריהם וילות, אף אחת לא דומה לשנייה; האחת גגות רעפים, השנייה בנויה מעץ, השלישית חזית מזכוכית. ממש תחרות השתנות שכוונתית. את כולם מקיפות גינות מטופחות עם פרחים שלולא הריח, הייתי בטוח שהם מפלסטיק.

הבטתי שמאלה וימינה, אין נפש חיה על המדרכות. ג'יפים מבריקים נפגשים בצומת, האחד מהבהב ימינה והשני עונה בהבהוב שמאלה ועובר על פניי. בעולם הזה אין אנשים, יש רק מכוניות. התחלתי לצעוד לעבר רחוב ארבע, שם כל המסעדות ובתי העסק.

שריפה בשפתיים, טעם של פילטר, נגמרה הסיגריה, אין ברירה, מבט לשעון, רבע ל... זה בסדר, היא לא אמורה לחזור עד חצות. אני אכנס למקלחת, אשטוף את היום הזה במים רותחים, וכשאצא היא כבר תחכה לי בחדר. לקחתי מגבת ובגדים ועליתי אל המקלחת בקומה העליונה.

כל הסטודנטים חזרו, הווילה מלאה פרצופים מחייכים וריחות בישול זרים. אני מביט לרצפה ומתפלל שלא יפנו אליי. לא פונים אליי. נכנסתי למקלחת, נעלתי את הדלת מאחוריי וסובבתי את הברזים. המים הרותחים מלאו את השירותים באדים. נעלמתי אל תוך זרם המים, צמרמורת נעימה התפשטה בכל גופי ובפעם הראשונה היום נרגעו מחשבותיי ובראשי חזרתי אל הדייט הראשון שלנו.

חמש דקות הליכה לרכבת ה-bart, ירידה בתחנת אל סריטו דל נורטה, משם קו ארבעים ואחת לסאן רפאל. האוטובוס חוצה את הביי ברידג', משני צדי הדרך מים ירוקים כחולים ומולי גבעות ירוקות. האוטובוס יורד מהגשר וחולף על פני כלא סאן קוונטין, איך אפשר לשים פה כלא. שבוע עבר מאז אותו היום שנפגשנו על המטוס, מאז אנחנו מתכתבים במייל כמעט כל יום, ועכשיו אני בדרכי אליה בפעם הראשונה. האוטובוס נעצר והנהג צועק שזו התחנה האחרונה. אני יורד, מביט ימינה ושמאלה והנה היא, יפה. היא מתקרבת אליי וידיי מזיעות. הלכנו זה לצד זה, לא יודעים איך ללכת, או לאן. לשם, הצבעתי על אחת הגבעות המקיפות את סאן רפאל, "בואי נטפס לפסגה," התחלתי לצעוד והיא אחריי. לא הכרתי את הדרך, אבל המטרה הייתה מול עיניי.

יצאנו ממרכז העיירה אל שכונת מגורים ומשם למסלול עפר שהוביל לראש ההר. היום היה יפה, שמש חורפית ליטפה את פנינו והצמחייה

מסביב לשביל זרחה בירוק בוהק. צלילים של טבע החלו להשתלט על הדממה. צרצרים, ציפורים, ענפים ברוח. אבלין צעדה מספר פסיעות מאחוריי, נראה היה כי עדיין לא החליטה אם אני מקסים או משוגע. ככל שעלינו במעלה ההר, וככל שהמבנים והאנשים נעשו קטנים יותר, כך הפכו צעדיה איטיים ומחושבים יותר, ומרחקה ממני הלך וגדל. הסתובבתי וחזרתי על עקבותיי. עד שהגעתי אליה הריח שלה סחרר אותי, "אנחנו לא חייבים לעלות עד למעלה," אמרתי. "אם את רוצה, אנחנו יכולים לחזור." לרגע היא התלבטה. "בוא נמשיך," חייכה את החיוך שלה עם מיליון הגומות.

אחזתי בידה והמשכנו לצעוד במעלה השביל. מלמעלה כל העיירה הפכה למודל עם בתים מקרטון ואנשים מפלסטיק, כאילו נבנתה רק בשבילנו. הרוח בפסגת ההר הייתה חזקה, צועקת לתוך אוזנינו ומקפיאה את פנינו. אני החלקתי והיא צחקה משועשעת כמו ילדה. קיוויתי שאחליק שוב. כשחזרנו למטה, היא הוליכה אותנו, שלט אדום Rafters. נכנסנו.

המארכת חייכה אלינו חיוך ענק. בעצם, כשאני חושב על זה, כל מי שעברנו על פניו חייך אלינו, כאילו שביחד אנחנו מקרינים טוב. התיישבנו והתחלנו לשתות. על כל בירה שלי היא שתתה שתיים. כשיצאנו משם, היה כבר לילה. הגענו חזרה לתחנה שתויים לגמרי והתפללתי שהאוטובוס האחרון כבר עבר. היא שאלה אותי מה הכי הייתי רוצה לעשות עכשיו ואמרתי לה שהכי הייתי רוצה זה לנשק אותה. היא נישקה אותי. באותו הלילה התעוררתי שטוף זיעה, לקח לי רגע להירגע ולהבין שלא חלמתי את הדייט הזה, הוא היה אמיתי.

מעליי שלט אדום Rafters. פתחתי את הדלת, חמים. נמלים הפסיקו ללכת לי על האף. בלונדינית ניגשה אליי עם חיוך מאוזן לאוזן. "איי אם לוקינג פור וורק," אמרתי והמבטא הישראלי שלי הדהד בחדר. החיוך ירד בהפגנתיות ובלי להגיד מילה היא הסתובבה וניגשה אל בחור עם שפם שעמד מאחורי הדלפק. השפם ניגש אליי ובירך אותי ב"אולה אמיגו."

"אולה," עניתי מבולבל.
 "איטס יור לאקי דיי אמיגו, ווי הוו אנ אופנינג." הם אומרים פה
 אמיגו כמו שאנחנו אומרים שם סבבה.
 "גרייט," אמרתי.
 "יו אוו אקספיריינס וויז וושינג דישוז?"
 "איי סוט מור לייק בארמן אור וייטר."
 "או יו דיד, דיד יו?" הוא בחן אותי מלמטה למעלה כמו אומר איזה
 מקסיקני חצוף, גם נכנסת למדינה שלי בצורה לא חוקית, גם אני
 מציע לך עבודה ועוד יש לך בקשות.
 "איים נוט מקסיקן," נפלט לי.
 "פורטו ריקן מקסיקן מייקס נו דיפרנס, יו נו וואט, נו ג'וב היר."
 למי יש כוח להתווכח עם בורות? הסתובבתי, פתחתי ת'דלת והנמלים
 חזרו לרקוד לי על האף. בקטנה, הרגעתי את עצמי, מה ציפית,
 למצוא עבודה על הניסיון הראשון? המשכתי לצעוד על האספלט
 המגוהץ במעלה הרחוב הרביעי, מביט במסעדות מבעד לחלונות,
 שוקל אם להיכנס. את כל הכיסאות והשולחנות מלאו אנשים צהורים
 ומטופחים ואת כל הקופות והמטבחים מלאו מקסיקנים חרוצים;
 חותכים, מטגנים, שוטפים, מנקים, מגישים. אני לא הייתי בליטל
 ליד בתור ילד, מעולם לא טעמתי טורטייה, מעולם לא חגגתי את
 מרטין לוטר קינג דיי, לא הלכתי לקולג', או חציתי את הגבול
 באישון לילה בתקווה לברוח מחיי עוני. ילד ירושלמי, אלוף אג'ואים
 שכונתי, בוגר מכללת אורט בקושי, סמל ראשון במילואים. איפה
 אני משתלב כאן? וכמו סימן, נגלה לי באותו הרגע שלט "Aroma"
 בית קפה קטן. הלוגו הזכיר בצורה מחשידה את זה מהבית.
 "איז דה האוס אוונר היר?" שאלתי את הבחור מאחורי הדלפק.
 "הו?"
 "דה בוס." התיישב לידי גבר גדול ממדים, שיער שחור וזיפים.
 "אקספיריינס?"
 "יש."
 "קאן יו מייק קופי?"

”יס.“

”וור אר יו פרום?“

”זוראל.“ שתיקה קצרה וחיוך לא מפוענח.

”וואט ברינגו יו אול דה ווי היר?“

”א וומאן,“ חיפשתי סימן לאחווה גברית ונתקלתי במבט קפוא.

”אנד וואט דיד יו דו אין איזראל ביפור יו קיים?“

”איי וואז סולג’ר,“ הזדקפתי בכיסא. ”פייטר, קומבט מדיק.“

”וור אקסקטלי?“

”עזה.“

”איי מין גוה,“ הוא שתק לרגע. ”בסוף כל משפט שאתם אומרים

בעברית יושב ערבי עם נרגילה,“ חייך מבסוט. האדמתי. מה הקשר

עכשיו? ”אין כמו מאיר,“ אמרתי נבוך. ”וואלה,“ קמתי ללכת.

”לאן תלך?“ הוא אמר מביט בי בעיניים.

”לא יודע, הנחתי ש...“

”סתאם מסתלבט, לא אכפת לי, העיקר שאתה יודע העבודה“

”או תעסיק אותי?“

”קח,“ הוא הגיש לי שני טפסים. ”תמלא ותחזיר מחר.“ הוא קם

והלך. איך נפלתי לו טוב, חשבתי, בטח הוא פנטז על היום הזה

בלילות, היום בו יתהפכו היוצרות, היום בו הוא ישים ישראלי

במטבח.

בדרך חזרה נעצרתי על יד דוכן פרחים וקניתי ורד אחד. חבר פעם

סיפר לי על סבא שלו, שבמשך חמישים שנות נישואין הביא לסבתא

שלו בכל יום ורד, מעולם לא פספס יום. איך קשר יכול להתפקשש

אם בכל יום אתה מביא ורד לאישה שלך. בטח יכול.

מעבר לכביש זיהיתי שם מוכר ”Crepvine“. אבלין עובדת שם.

חציתי את הכביש, עצרתי מחוץ לחלון הזכוכית וראיתי אותה. היא

לבשה גופייה לבנה, כתפיה השחומות מבריקות משכבה קלה של

זיעה, שיערה אסוף בקוקו גבוה שחשף צוואר ארוך, מלכותי. היא

חיכה ללקוחות את אותו החיוך שחייכה אליי כשנפגשנו. התיישבתי

לידה במטוס, מאטלנטה לסאן-פרנסיסקו. היא שאלה אותי מה אני

קורא ובאיזו שפה זה. אחר כך היא לקחה את הספר והחזיקה אותו הפוך. איך יכולתי אז לדעת שאנשים שקוראים הפוך, גם חושבים הפוך. צחקתי, היא חייכה ובלי לשים לב המטוס כבר נחת. עכשיו היא מגישה מנות, מרחפת בין השולחנות. איך נפלתי על אחת כזאת? מדהים איך הכול תלוי בזווית; רגע אחד אתה מרוקן מו'צילה מאוכזבת, לא מוגשמת ורגע אחר אתה ממזר בר-מזל. חייכתי. הלילה היא תחזור אליי והיא תהיה רק שלי עד הבוקר. לפתע ראיתי את עצמי עומד שם בקור כמו פלורנטינו אריסה, דבוק לחלון ובידי ורד אדום. כדאי שאזוז.

יצאתי מהמקלחת. השעה הייתה חמש דקות אחרי חצות. היא בטח מחכה לי בחדר. ירדתי במדרגות, מתאפק שלא לרוץ. פתחתי את דלת החדר: שולחן מאולתר, שתי צלחות ונר גוסס. היא תחזור לפני שהנר ימות. אולי קרה לה משהו בדרך חזרה. בחורה לבדה בדרך הבית בשעה כזו. ואם היא לא תחזור עוד חצי שעה עוד שעתיים, מה אעשה? אני אלך למשטרה, איפה המשטרה כאן בכלל. אם היא לא תחזור עד הבוקר, מה אז? מה עושים? מה יהיה איתי? אני אתקשר להורים שלה בברזיל. אני לא בטוח שהם בכלל יודעים עליי, שהבת הקתולית שלהם חולקת מיטת יחיד עם בחור יהודי. שלום מר לואיס, אתה לא מכיר אותי אבל אני מזיין את הבת שלך. אתמול בלילה היא לא חזרה הביתה ואני נורא דואג לה. אם היא לא תחזור עוד חצי שעה, אני אלך למסעדה ואשאל שם מתי היא עזבה, אם מישהו ראה אותה.

לא בטוח כאן. הרגשתי את זה היום, כשהלכתי במעלה הרחוב. כלפי חוץ הכול היה רגוע, עוד יום בסמול טאון אמריקה, אנשי עסקים עם עניבות רצו בין השלוליות כמו לוליינים, לא לשפוך את הלאטה גרנדה שלהם; בפארק פינתי חבורה של הומלסים עם עגלות רבו על בעלות על ספסל, אפשר היה להריח אותם מעבר לכביש. בישראל אין כאלה דברים, בישראל לכולם יש בית. בני נוער עם כובעים ובגדים גדולים מדי זגזגו על סקטבורדים, התרסקו והמשיכו כאילו

כלום לא קרה. כולם חלקו את אותו הרחוב תוך כדי התעלמות מוחלטת – האחד מקיומו של השני. האווירה הייתה עוינת ומצאתי עצמי צועד קפוץ, דרוך, משנה הליכה, כמו שלמדתי בצעירותי כשהייתי יורד את רחוב הליל ליד כיכר הירח, מרחיב חזה, מרים ראש ומפשק רגליים, שאף אחד לא יתעסק, ובאמת אף אחד לא התעסק. גם עכשיו, אף אחד אפילו לא הסתכל. אולי הם בכלל לא ראו אותי, המציאות שלי כל כך רחוקה משלהם שאני במימד מקביל, שקוף. רציתי לגשת לאחד ההומלסים ופשוט לעבור דרכו. להיכנס דרך הבגדים המסריחים אל העור הלא מקולח, אל הבפנוכו שלו, ולצאת מהצד השני בלי שאפילו ידע.

מזגתי לי מהיין הזול ויצאתי לעוד סיגרייה. רק שתבוא כבר ושייגמר היום הזה. אולי היא סיימה לעבוד ויצאה עם חברה מהעבודה לבירה. לא יכול להיות שעד כדי כך היא לא סופרת אותי? אני, שחתכתי טיול שחלמתי עליו שנים, שחציתי יבשות, שהסתובבתי כל היום ברחובות בשבילה? והיא, הולכת לבירה עם חברה כאילו כלום? אולי בכלל באתי לה לא טוב שחזרתי, ועכשיו היא לא יודעת מה לעשות איתי, כמו כלב שמאמצים ואז הוא משתין על הספה. הרי אני יודע שהיא עושה בדיוק את מה שהיא רוצה. רצתה להשתחרר מהמשפחה החונקת שלה ולהרגיש חופשייה, עכשיו היא מפרנסת את עצמה ולומדת אנגלית, אני רק קוץ ברגל של החופש שלה.

איך בכלל חשבתי שאני מכיר אותה? שבוע יצאנו לפני שעזבתי. אבל מה עם איך שהיא בכתה בלילה ההוא לפני שעזבתי, שכבנו עירומים, דבוקים אחד לשני במיטה והרגשתי את הדמעות השקטות שלה נופלות לי על הכתף. ידעתי שאחזור בשבילה, רק לא ידעתי כמה זמן אחזיק. אולי ככה היא, אולי עכשיו היא בוכה דמעות שקטות על הכתף של הבוס שלה, וגם הוא טמבל כמוני. אולי עכשיו הוא מנשק את השפתיים הגדולות האלו ומעביר את ידו על החזה הקטן שלה, אולי היא רק רוצה מישהו שיטפל בה וידאג לה ואני עכשיו כל כך חלש, בקושי מצליח לדאוג לעצמי, ואילו הוא

חודר אליה בביטחון והבת זונה מרגישה בטוחה. אני גומע את הכוס בשלוק. אני אלך עכשיו למסעדה ואפרק ת'בן זונה הזה, אולי אני גם אתן לה סטירה, לא, אני פשוט אתן לה מבט כזה חודר, שתבין איזו שרמוטה היא, ואז אני אחזור לדירה ואארוז. רבע לאחת בבוקר ואני צועד, כמעט רץ, על המדרכה המגוהצת, בפעם המי יודע כמה, היום. הרחובות ריקים גם מאדם וגם ממכוניות. אני מבחין בצללית שלה בערך מאה מטר ממני, שפופה, גוררת את רגליה על המדרכה. היא מבחינה בי, מחייכת, ונראה לי שגם קצת בוכה. היא באמת שמחה לראות אותי. מסכנה, עבדה כמו חמורה ואני הפכתי אותה לזונה. אני רץ אליה, איזה דפוק אני.

***

פיפיות / רויית הבה

1. במשרד

אתה כל-כך קרוב והשולחן מסתיר. אם רק אשלח יד ואעביר אותה מעל המכנסיים שלך, בטח לא תתנגד. אתה תתחרמן ואחר כך שנינו נהיה מובכים ולא נדבר על זה. ואז יום אחד נהיה רק שנינו במעלית ואתה תיצמד אליי מאחור, כך שארגיש את הזקפה שלך צמודה לתחת שלי. אתה תלחש לי שהתחתונים שלך מתפוצצים ושאתה מת ל -

אבל את נמוכה והזין שלו יתקע לך בגב, הוא גם יפה מדי בשבילך. נו, למה את חייבת להרוס? ראיתי שגם ערן לא מרוכז בישיבה והגנבתי לרגע מבט למפשעה שלו, אולי גם הוא מדמיין אותנו במעלית, או בחניון התת-קרקעי, או בתא צר בשירותים. לא זיהיתי פעילות אצלו במכנסיים, אז ניסיתי לחזור לפנטזיה שלי שגרמה לי להרטיב קצת. האמת, זה יכול להיות הקטע שלנו, להידפק ולדפוק את המערכת. אם אין חיים בעבודה הזאת, אז לפחות שיהיה סקס... לשלוח ידיים מתחת לשולחן הישיבות ואולי אפילו -

”... נופר, מה את חושבת?” הקול של בועז חדר לפנטזיה שלי. התקתי את מבטי מהפלורוסנטים והרגשתי את הדופק הולם מאחורי העיניים.

”אה, נראה לי שכרגע עדיף לוותר על פרישה ארצית. רצוי להתמקד בנקודות שירות שלא מניבות פדיון גבוה,” הבטתי בבוועז ולא ממש ראיתי אותו, רק כמה כתמים כחולים-אדומים.

מה נסגר איתך? אולי לא הגיע לך מספיק חמצן למוח שאת מתנהגת בטיפשות שכזאת, מריצה סרטי פורנו בראש במקום להקשיב. בועז הביט הצידה ושקל את דבריי. ברגעי ה”פריז” שלו יכולתי לראות מאה תהליכי חשיבה שונים שרצו לו בראש. כשלבסוף חזר אלינו, הוא אמר ”מסכים. עומר, אתה תוציא סיכום ישיבה. נופר, הגאנט עלייך.”

“אין בעיה, עד סוף היום אצלך,” אמרתי ורציתי להוסיף שאני מעדיפה את ערן עליי.

רשמתי בראש סיכום ישיבה:

למצוא זין הלילה במועדון.

לרייר על התמונות של ערן בפייסבוק.

לחדש לק ברגליים. דחוף!

קפה לווריד. עכשיו!

להפסיק לבהות במנורות.

חלק מהנוכחים החלו לקום ממקומותיהם, כשבועז הורה להם לשבת בתנועת ראש קטנה. “אני יודע שכולם עובדים קשה, אבל זה לא מספיק,” הנחיריים שלו התנפחו, כאילו הוא הסניף סמים ממריצים. “חבר’ה, אנחנו צריכים להגביר את הקצב! להכפיל פדיון! להכפיל פדיון! שימו את זה כשלט ניאון מול עיניכם! אני רוצה לראות קמפיין 360 תפור כמו שצריך,” הוא סקר את הפרצופים המהנהנים ונתקע על הפנים של שגית, הבוסית שלי, אסף את הדפים ויצא. אנשים נקרעים פה, בקושי חיים וזה לא מספיק לו, או יותר נכון לא מספיק לבוס שלו ולבוס של הבוס של הבוס שלו.

שגית נורתה ממקומה בצווחת “הפיפי יוצא לכליות שלי מהאוזניים” וברחה לשירותים. היא בטח התפתלה במקומה במשך כל הישיבה, במיוחד לאור העובדה שהגברים פה מקפידים את חדרי הישיבות. חיכיתי שכולם יצאו ושלפתי את התחתונים מהתחת. ככה, מול מצלמת האבטחה. בטח המאבטחים צוחקים עכשיו על ההיא עם התחת הגדול שחפרה בתחת כדי למצוא את התחתונים שהלכו לאיבוד בין השומנים.

במסדרון המוביל לחדר שלי התנקזו קולות צחוק, צעקות וצלצולי טלפונים. הנהנתי לכמה פרצופים שלא ידעתי את שמם וכשראיתי את ההוא מהנהלת החשבונות מולי, סתמתי את האף, כדי לא להריח את ריח הזיעה שיאפוף אותי כשהוא יחלוף על פניי. וכשאחת, מחויטת על עקבים, צעדה במסדרון, התאמתי את נקישות עקביי לעקביה. ההסתנכרנות עם קצב של אישה אחרת הרגיעה אותי.

כשניגשתי לפתוח את דלת חדר, הגיחה עידיית מעבר לפנינה ונכנסה אחריי עם צרור דפים. "וואו! מה עשיתם שם? פתרתם את משבר הטילים?"

"כן, הרגו אותי. פאק אני לא מאמינה שישבנו שם שעתיים ורבע, התיישבתי מול המחשב והתחלתי לעבור על מיילים. היא התיישבה לידי, לקחה מהדק משרדי ויישרה אותו.

"שומעת?" היא פרשה את הדפים מולה. "יש כאן כמה לקוחות שהקופונים לא עוברים להם." היא לקחה את המראה שהייתה זרוקה מאחורי מסך המחשב, והסתכלה על ההשתקפות שלה מבעד לעשרות טביעות אצבעות. היא שפשפה אותה על הירך שלה, הביטה שוב וסידרה קצת את האיפור הכבד שהיה מרוח לה סביב העיניים. לא נראה לי שהיא מורידה אותו, אלא רק מוסיפה שכבה חדשה בבוקר. "תשאירי, אני אטפל כשאסיים לעבור על המיילים. החברה הזאת ג'אנקית של מיילים." רציתי שהיא תניח לי כדי שאוכל להעיף כמה שיותר דברים. הבטחתי לעצמי שאצא לפני השעה שמונה, אבל היא נשארה שם ובזווית העין ראיתי שהיא מחייכת. "מה...?" הבטתי בה. "טוב לך, קבעה." "מי המאושר?"

"מה גורם לך לחשוב שטוב לי ולמה תמיד כשאישה חושבת שלאישה אחרת טוב, זה אוטומטית קשור לגבר?"

"כי... תראי אותך! סידרת את השיער, התאפרת ואת עם חצאית. רק גבר יכול לגרום לך להיראות נשית יותר," היא שלפה עוד מהדק משרדי, פתחה אותו וחיברה אותו לקורבן הקודם.

"את צודקת, אבל זה לא מישוהו ספציפי, סתם בא לי מישוהו," חייכתי אליה ורציתי לומר לה שאני מתחילה להצטער על עניין החצאית, ירכיים בשרניות חשופות שמתחככות אחת עם השנייה יום שלם, זה לא נעים בכלל, אבל רציתי שהיא תלך ותיתן לי לעבוד. כשהיא נשענה לאחור והתחת שלה החליק במורד הכיסא, הבנתי שהיא הולכת לשרוף אצלי את כל ההפסקה שלה. "מותק, אני חייבת לעבור על המיילים לפני הישיבה הבאה. אני כבר אדבר איתך." "טוב, אני מחכה ותעדכני אותי לגבי הלקוחות האלו," היא גיחכה

ויצאה. המהדקים היו סבוכים אחד בשני ובטוח השאירו לה ריח של מתכת מסריחה ביד. זרקתי אותם לפח וניגבתי את היד בחולצה. אני אוהבת את עידית, כי היא תמיד טועה. היא חושבת שהיא מכירה אנשים וממציאה תיאוריות כל-כך רחוקות מהמציאות. אבל מה יכולתי לומר? שאני מטפחת את עצמי רק כשאני מרגישה חרא עד שבא לי להכניס את עצמי לתרדמת סוכרתית?

השמש החלה לשקוע ישר לתוך מסך המחשב, מסנוורת אותי כאילו אומרת לי "החיים שלך כל-כך דפוקים שהעדפת לבזבז את כל היום שלך בעבודה". די כבר עם הרחמים העצמיים האלה. אימא שלך שטפה כלים שלושים ותשע שנים, בעמידה! ואת יושבת על התחת שלך כל היום.

מפינת האוכל עלה ריח של אוכל ביתי ונשמעו כמה קולות, משמרת ערב יצאה להפסקה. "מה, נופר, את עוד פה? מהבוקר?" הציצה אילנה לחדר שלי בדרך לפינת האוכל, שומרת על הרוטינה הקבועה שלה.

"כן... עוד פה," עניתי בלאות. היא אף פעם לא חיכתה לתשובה. היא מהסוג שעוקץ, בורח ומרכל בפינה. לצערי, החדר שלי נמצא בדיוק ליד עורק הרכילות הראשי. חיכיתי תמיד לרגע שהן יחזרו לעמדות שלהן, כדי שאני אוכל שוב לשמוע את המוזיקה שבוקעת מהרמקולים.

השמש נעלמה מהמסך ויכולתי לראות שנכנסו עוד ארבעה מיילים חדשים. הסתובבתי לעבר החלון ורציתי לקטוף את שלל צבעי השקיעה. שקיעות כאלה תמיד הזכירו לי את הילדות ואת הספר של דיסני, שהייתה מצוירת בו שמש מחייכת וחשבתי שהיא אלוהים. זה לא הפריע לי לקשקש עליה בצבעי פנדה.

2. במועדון

"תזכירי לי בבוקר לפוצץ את נועם," אמרתי לגלית ולקחתי את כוס הבירה מהדלפק הרטוב. "למה לחגוג כאן יום הולדת?" המשכתי

לרטון. "זה כבר לא מה שהיה פעם. אפילו הפסקה של שנתיים לא גרמה לי להתגעגע לכאן." היא מצצה את הסיגריה שלה עם כל הפרצוף והנהנה בראשה כאומרת רגע, אני אגיב לך. פילסנו את הדרך לרחבת המטאל והתיישבנו בצד על דק העץ, רחוק מהרמקולים.

"את... אני אגיד לך מה הבעיה שלך," שמעתי אותה מבעד לשורות המצווחות של השיר painkiller. "לא טוב לך כאן כי את לא יודעת ליהנות, דבר פשוט אצלך כולל הרבה משתנים. יאללה אמאל'ה, גוגזי. לכי תמצאי לך זין שירגיע אותך, מה את עושה מזה כזה סיפור?" היא לא באמת ציפתה לתשובה.

אבי בא והתכרבל בין הרגליים של גלית. הוא נראה כמו נער בתול שמחפש נחמה אצל מלכת סאדו. עדיין לא הצלחתי לפצח את התעלומה של איך היא, בתור אחת שיותר מלאה ממני, מוקפת במספר גברים בו-זמנית. היא קמה והצטרפה לחבר'ה שעל הרחבה, ביד שמאל מחזיקה את כוס הבירה וביד ימין פורטת על "אייר גיטר". אני גם רקדתי ככה, אבל רק בראש. חשבתי על מה שהיא אמרה. היא צדקה בזה שאני לא יודעת ליהנות, אבל זאת לא הסיבה שאני לא אוהבת לחזור לכאן. המקום הזה מזכיר לי שלעולם לא אוכל לחזור למה שהייתי פעם.

קמתי ועמדתי ליד הרמקולים. העדפתי שעור התוף שלי יבתק, מאשר שיתווספו לי עוד בורות חפירה במוח. מישהו נצמד אליי ודיבר היישר אל תוך האוזן שלי, עד שכל מילה נכנסה עם משב רוח ורוק.

"למה את כועסת?"

הרמתי את הכתף לעבר האוזן. הבטתי ימינה וראיתי את דניאל. "אני לא כועסת," צרחתי תוך כדי שהתרחקתי מהגוף המזיע שלו. "את כן. הסתכלתי עלייך מאז שנכנסת. מי עיצבן אותך? אני אפרק אותך," הוא ניפח את החזה הצנום שלו ופרש את ידיו בעמידת ערס-מטאל טיפוסית.

"אף אחד לא עיצבן אותי ואני לא כועסת, סתם אין לי מצב רוח,"

נשענתי לאחור על הקיר. הו... את כועסת, את זועמת. את הרסת לעצמך את הגוף. את סחורה פגומה ואת כועסת שבן-אדם כל-כך לא בררן מתחיל איתך.

”אז בואי, אני אעשה לך מצב רוח,“ הוא תפס לי את היד ומשך אותי קדימה. שחררתי את ידי מאחיזתו והוא הסתובב. ”מה קרה? יש לך חבר או משהו? אם הייתה לי חברה כמוך, לא הייתי עוזב אותה לרגע.“ הוא הסיט את השיער שלי אל מאחורי האוזן ומשהו בי התחיל להתחמם.

”לא, אין לי.“

”אז אל תהיי כזאת קפואה, בואי, מבטיח שאני אעשה לך טוב,“ הוא חייך אליי חיוך כובש. דמיינתי אותו כורע באחד מתאי השירותים ויורד לי. רציתי להיכנס איתו לשם ולגמור בצורה הכי סליזית שיש, אבל מצד שני התחלחלתי מכך עד עמקי נשמת. כל הגברים האלה שמזיינים בחורות בשביל הרקורד, הגעילו אותי; אלה שמזיינים בחורה בשירותים, יוצאים לפניה מהתא בלי חולצה, או בדיוק כשהם באמצע סגירת הרוכסן, כדי שכולם ידעו שהם זיינו את זאת שיוצאת עכשיו.

”אני לא רוצה,“ אמרתי שוב ושילבתי את ידי על חזי. אבל אמרת קודם שאת צריכה דחוף זין, הנה זין. את לא יכולה להיות בררנית. דניאל הסתכל על החזה שלי, נשך את שפתו התחתונה והניע את ראשו מצד לצד. ”הפסד שלך. עם הגישה הזאת תמשיכי להסתובב בלי מצב רוח עוד הרבה זמן. אייס קווין.“ הוא חייך חיוך לא-פגעת-באגו-שלי והלך למצוא את מזלו אצל הבחורה הבאה. פלטתי נחרת צחוק וחזרתי לשבת על דק העץ. לא האמנתי שאחרי כל הזמן שעבר, כולם מתנהגים אותו הדבר. דניאל ממשיך לגרור בחורות לשירותים, נאור מסתכל עליי במבט חושני ושחר מצלם אנשים ברגעי השכרות שלהם. היית מתה לחזור להיות נופר של פעם, זאת שיוצאת מהשירותים עם אחד ה”חברים בפוטנציה שלה“ ומרגישה שהסקסיות נוטפת ממנה.

הוצאתי את הפלאפון מהתיק ובדקתי אם אימא התקשרה אליי. בכל

פעם, מהרגע בו אני חושבת לבדוק אם היא התקשרה ועד הרגע בו אני מביטה במסך, אני מדמיינת שהנה, עכשיו קרה משהו; עכשיו היא קמה לשירותים או לשתות ובדרך החליקה על טיפות מים ושברה את האגן, אבל גם הפעם לא הייתה שיחה ממנה. ראיתי שהשעה אחת וחצי לפנות בוקר ותהיתי מתי הם יתעייפו, מחר יש עבודה.

גלית חזרה לשבת לידי. היא נפנפה מול פניה עם יד אחת ועם השנייה אספה את שיערה. "ראיתי שדניאל התחיל איתך, לפחות היית מתחרמנת איתו. את לא חייבת להזדיין איתו." "עם צלחת הפטרי הזאת?" דימיתי פעולת הקאה. "לא בא לי להיות עם מישהו שהיה עם חצי מועדון."

"טוב, תעירי אותי כשהאביר על הסוס הלבן יגיע, הוא בטח יבוא עם ההוא שאמור להגיע על החמור הלבן." אם רק היית כמוהו, מזדיינת חופשי כאילו יש לה זין במכנסיים, ככה, בלי לחשוב יותר מדי על מחלות ורגשות. היא לקחה את כוס הבירה מידי ושתתה את כולה. שמחתי שהיא גמרה אותה. ברור שתשמחי, שחלילה לא תאבדי שליטה. רציתי לומר לה שלגברים חשוב להשאיר עלייך סימן. היית מתה שמישהו ישאיר עלייך סימן. מעין סימון דרך של "הייתי כאן", אפילו גברים מזדמנים שמתיישרים לידך באוטובוס ומפשקים רגליים והירך שלהם נצמדת לשלך ואת מנסה להידחק כמה שיותר לפינה, אבל הם רק מרחיבים את הפישוק, אז את משלימה עם זה. זה הכי קרוב למגע של גבר שתקבלי. ואז הם קמים והירך שלך חוטפת מכת קור ומקווה שהירך הגברית תחזור ותחמם אותה שוב. ועוד רציתי לומר לה שאני לא רוצה להרגיש ככה, כי זה כמו כאבי פנטום ושנמאס לי ליפול תמיד על הדפוקים, שתמיד הכי מושכים אותי. נמאס לי לרדת להם ולתקן אותם כמו איזו מוסכניקית. אבל שתקתי. השיחות האלו עייפו אותי.

נכנסתי הביתה והשתדלתי לא להרעיש כדי לא להעיר את אימא. כל פעם כשאני חוזרת מאוחר, אני נזכרת בפעם הראשונה שחזרת

בבוקר, אחרי בילוי במועדון, ובפניה שמקבלות אותי בברכת "שרמוטה" ו"מה אבא שלך היה עושה לך אם הוא היה פה". כמה שנים אחרי והיא המירה את משפטי הארס בכאלה שגורמים לי להרגיש רגשות אשם על זה שאני עוזבת אותה לבד, ותמיד מתחשק לי לענות לה שאני לא בעלה, אלא הבת שלה ושמותר לי לעזוב. אבל אין לי לב.

3. בבית

מצמצתי כמה פעמים וניסיתי להבין מה אני רואה. זה היה שעון קיר. שש וחצי בבוקר. סבתא באמת מתה, אבא עוד חי, הגבר לא היה אמיתי והחלום על העכביש שוב חזר. כמה פעמים דברים יכולים להישבר ולהצטלק עד שאי אפשר להדביקם שוב? מתישהו הם יהפכו לחלקיקי רסיסים וכמה חלקים ייעלמו מתחת למיטה או לארון, ולא אמצא אותם שוב.

שני הפלאפונים התעוררו וניסרו לי באוזניים. השתקתי אחד וגירדתי את עצמי מהמיטה כדי להשתיק את השני. הודעה מאל"י: "חג חמישי שמח!" לא הגבתי. עוד אחד שמחפש רק ללקק את הזיגוג. היחיד שהוציא ממני סוג של רגש בשבועות האחרונים היה אלון. חודש וחצי אחרי ואני עדיין נכנסת לפרופיל שלו בעכבר קפה. כמובן שלפני כן הקפדתי להתנתק מהיוזר שלי, שלא יראה שהצצתי. חלמתי עליו לא מזמן, בחלום הוא שלח לי הודעה: "ככה יפה להיעלם? לא מתקשרת, לא כלום." התעוררתי בעצבים על תת-המודע שלי, שמסמס לי חלומות מכאיבים כאלה. חברה אמרה לי פעם שכשבחורה מתקנת גבר זה אף פעם לא בשבילה, אלא לבאה בתור וזה באמת ככה. כל היום חשבתי שעכשיו הוא ישלח את ההודעה הזאת, אבל הוא לא. הוא באמת רצה להיות לבד. לא איתי. אולי אני סתם נאחזת במשהו שבכלל לא היה קיים, רק בגלל שאין משהו אחר. דשדשתי למקלחת. שיחקתי קצת עם הברזים ונזרתתי לא לגעת בברז התחתון כדי לא להתחשמל. כשהסתובבתי לקחת את הסבון, חטפתי זאץ בתחת. למה לא הזמנתי חשמלאי? עצלנות, גורם

ההפתעה, הרס עצמי, אני לא יודעת בדיוק. בסוף אני עוד אגלה שיש לי כוחות-על כתוצאה מזרמים חשמליים בעלי מטען נמוך שזרמו דרכי במשך השנים. מחיכוך הירכיים של אתמול נותר פצעון קטן, פוצצתי אותו והתענגתי על הכאב. כמה קילוגרמים פחות ולא תצטרכי למרוח קרם נגד שפשפות.

כשהמים נגעו בשיער, הרחתי את כל הסיגריות שעישנו במועדון ונזכרתי בדניאל. כאילו באמת הייתי נכנסת עם הבקטריה המהלכת הזאת לשירותים ואחר-כך עוד הייתי נותנת לו את הסיפוק לצאת "גבר-גבר". אבל בחיים אני לא אהיה אימא שלי, האישה המושפלת הזאת, שנשלטת על-ידי גבר. לא תהיי? אבל היית. זוכרת את אריק? כל-כך רצית שהוא יהיה חבר שלך, שזרמת עם הרצונות שלו. כולם במועדון ידעו שיש ביניכם משהו, אבל לא באמת הייתם יחד, נכון? הוא אף פעם לא הזמין אותך לדייט, אף פעם לא בא לבקר אותך בבית, אף פעם לא באת אליו ואף פעם לא עשיתם סקס במיטה. תמיד ברכב, בחוף הים, בסמטה חשוכה, והוא אף פעם לא הציג אותך כ"החברה שלי". זוכרת מה הוא ענה לך כשהעזת לדרוש יותר ואמרת לו "זה הכול או כלום"? הוא אמר "אין דבר כזה אהבה" ורק אז קמת והלכת. ואת זוכרת מה קרה כשראית אותו אחרי שלושה חודשים עם מישהי אחרת, שהתגנדה בתואר "החברה שלי"?

כן... דווקא היה לי תואר, "היזיזה של". איך אפשר להכיר מישהו ככה? כולם מחפשים רק לזיין ועד שגבר כן רוצה מישהי לקשר, היא תמיד תהיה הרזה. מישהי עם משקל עודף תהיה רק בובת מין מנופחת, זאת שצריך להסתיר אותה מהחבר'ה. מה עם תמיר? הוא מאוד רצה אותך ולא הסתיר אותך, אבל את החלטת שהוא לא מספיק "גבר" בשבילך. זה לא קשור למשקל, זה קשור למרירות ולחוקים המטופשים שלך. את בחרת להקיף את עצמך בחומות. כן! כי כמה אפשר להיפגע ועדיין לחשוב חיובי? עדיף לא להרגיש בכלל! את כל הזמן חייבת לנתח דברים, כל הזמן לחשוב, לחשוב, לחשוב עד שהרגע חומק ואת נשארת בתחושת החמצה. מכירה את

המשפט של קאמי "המתחיל לחשוב מתחיל לחפור תחתיו"? הוא נכתב עלייך.

התעטפתי במגבת והעברתי יד על המראה. תמיד כשאני בוהה בבבואה שלי יותר מדי זמן, אני מרגישה שאני לא מכירה אותי, שהמעטפת החיצונית היא לא אני. זה כמו לחזור על השם הפרטי מספר פעמים ברצף עד שהוא מתרוקן מעצמות. לרגע יכולתי להבין למה סבתא הייתה צועקת על המראה "צאי מכאן".

בעשרה לשבע שגית, סוסת עבודה שכמותה, התקשרה אליי מהמכוננית. לא מספיק לה שאני במשרד יותר ממה שאני בבית, אז היא גם מתקשרת אליי לפני העבודה.

"היי שגית." מה היי? למה את עונה לה בכלל?

"היי מתוקה," שמעתי את קולה המעושן.

"כן?" ישר ולעניין.

"מתי את באה? כשתגיעי אנחנו צריכות לשבת על כמה פעילויות לשבוע הבא. צריך להתניע אותן עד יום שני."

"בסביבות שמונה," עיקמתי פרצוף והמשכתי לנבור בערימת הבגדים בארון.

"אחלה, אז נתראה. ביי." היא לא חיכתה לביי שלי.

שלפתי חצאית קפלים שחורה, שהגיעה קצת מעל הברכיים וחולצה שחורה עם תחרה שכיסתה על מחשוף עמוק. הפעם זכרתי למרוח חמאת גוף גם בין הירכיים. הוספתי עוד שכבת לק אדום על ציפורני הרגליים ונעלתי את סנדלי פגי באנדי שלי. הצצתי במראה והרגשתי מחופשת, אז הוספתי גם שכבת אודם אדום. מחופשת? אוי שתקי, המראה הזה עושה לך רק טוב.

המטבח היה ספוג לחות מהבישולים של אימא שהספיקה כבר לבשל מרק, אורז, שניצללים ותפוחי-אדמה לשבת. היא עמדה מול הכיור וחתכה חציליים. הרגליים שלה מאחור נראו כמו רגלי דחליל והשיער, חצי אסוף בצמה וחצי מתקרזל מעלה, הזכיר לי את הגורגונה מדוזה.

פעם היא הייתה מסובבת את הראשים של כל גברי השכונה והנשים היו מביטות בה בקנאה. היום הם מסובבים את ראשיהם כדי להביט באישה שבעלה נטש וסימן אותה כסחורה סוג ב'.

“אימא, אני זוה.” היא קפצה ושמטה את הסכין.

“משוגעת! הייתי חותכת את היד בגללך!”

“סליחה,” אמרתי ומיד פרצתי בצחוק. זה רק גרם לה להתעצבן עליי יותר. “לקחת את הכדורים שלך?” שאלתי אבל בכל זאת הלכתי לבדוק בסדרן התרופות.

“כן,” שמעתי אותה עונה לי. “מה את חושבת, שאני יחכה לך? אני מחמש על הרגליים.”

שלפתי מדבקה “ששומרת על הזיכרון”, כמו שד“ר סופיה אמרה, והדבקתי לאימא על שכם שמאל. היו לה כבר כמה סימני מדבקות עגולים על השכמות, שגרמו לה להיראות כמו מעשנת בגמילה. לפעמים שכחה היא דבר מבורך, אבל רק למי ששוכח, לא למי שנשאר מאחור. השתדלתי שלא להתעמק בעור הרפוי. הוא הזכיר לי את סבתא, אבל היא כבר מזמן איננה ואין מי שיחצוץ בין אימא לבין המוות ויש כל-כך הרבה דברים שאני צריכה להספיק בשבילה, אבל אין לי כוח לחשוב על עצמי.

“אימא, חסר לך ואת לא עונה לי כשאני מתקשרת, כמו פעם שעברה. אל תפילי לי את הלב, לא חסר לי דאגות,” אמרתי לה בטון הכי רציני שלי.

“מה את רוצה, הייתי מתקלחת. אני לא ייקח את המכשיר למקלחת.” לא יכולתי שלא לצחוק מהשפה שלה. הנה, הלך לו האיום. אימא הייתה מרוצה שהיא הצליחה להצחיק אותי והצטרפה אליי, תוך שהיא מצמידה את רגל ימין לרגל שמאל, כדי שהשתן לא יברח לה. “הקפה שלך מזוג. רוצה שניצל?” היא ניסתה לדחוף לי אחד לפה. “אימא, רק קמתי לא מזמן, מי יכול לאכול שניצל על הבוקר? ואני אשתה כבר בעבודה, אני ממהרת.”

“נו, קחי, ביס קטן, שלא תהיי רעבה,” היא ניסתה שוב והפניתי את מבטי.

“אימא! די, את משגעת אותי,” שאגתי לעברה.
“אם אני לא ידאג לך, אז למי אני ידאג? אבא שלך מלקלק דבש
אצל הכלבה שלו ואת סובלת,” היא אכלה את השניצל ושרירי פניה
נשמטו.

לקחתי את התיק ויצאתי החוצה כשהיא רודפת אחריי עם מטר חדש של
שאלות.

“מתי את חוזרת? בערך? לחכות לך עם האוכל?” מי בכלל יכול
לחשוב על סוף היום כשהוא עוד לא התחיל?
“לא יודעת אימא, אני אדבר איתך מאוחר יותר. ביי.” רצתי את
המטרים הספורים לתחנת האוטובוס כדי לא לשמוע עוד שאלות,
אבל הספקתי לשמוע אותה אומרת “יו, שלא תיפול.”

4. בעבודה

השומר בכניסה אמר לי “בוקר טוב,” זימתי. אולי זאת הזימה שלך?
רק שמים אותך על עקבים ואת מתחרמנת. עניתי בנימוס וברחתי
פנימה למיזוג, מהחום בחוץ, מהחום שלו ומהחום שדמיינתי שאחטוף
אם שגית תאמר לי משהו על האיחור, אפילו הקטן ביותר.
נכנסתי ישר אליה, בלי לשתות כוס קפה, עם מחברת ועט, כמו
שבועז לימד אותי, כששגית הייתה בחופשת לידה מספר שלוש.
הוא התעקש שאכנס אליו עם מחברת ועט כמו כולם. אני לא אחת
שאוהבת לשמור את המשימות בתוך מחברת, תמיד אהבתי לכתוב
אותן על דפים ואחר-כך לקרוע אותם לחתיכות קטנות כשסיימתי
את כולן. בסוף התרגלתי לעניין המחברת, אבל כשהייתי מסיימת
משימה כלשהי, הייתי מקשקשת עליה כל-כך חזק, שהחריטה הייתה
עוברת לצד השני.

המשרד של שגית היה אחד המשרדים המבולגנים בבניין. התיישבתי
על הכיסא הפנוי היחיד בחדר וחיכיתי שהיא תעזוב את המסך ותביט
בי. היא הייתה מודל לחיקוי בעיניי, אחת שצמחה מהשטח והגיעה
למשרד הראשי וחוללה בו מהפכה של ממש. היא גרמה לאנשים

במגדל השן להבין קצת יותר את הנמלים החרוצות שעובדות שם למטה. לבסוף, כשסיימה להעיף כמה מיילים, היא הסתובבה אליי בחריקת כיסא וחייכה. "הופה! אודם אודם ותחרה. את מי את מתכוונת לרצוח? ולמה העיניים שלך אדומות? מה כבר עוללת בליה, פאם פטאל?" המרץ שלה עיף אותי יותר. אף פעם לא הצלחתי להבין מאיפה היא שואבת אותו עם שלושה ילדים ותפקיד תובעני, אבל החמיא לי שהיא קראה לי כך.

"כלום," עניתי ביובש. "סתם יצאנו לחגוג לחבר יום הולדת." "נו, יצא משהו? משהו?" היא המשיכה לדלות פרטים בלי לדעת שהיא נפלה על הרווקה הכי משעממת בעיר.

"לא, כלום," דניאל שוב קפץ לי לראש. "טוב, בפעם הבאה תחזרי עם סיפור עסיסי. אני חיה על הסיפורים האלה, הם קצת גורמים לי להתגעגע לתקופה שהייתי צעירה ומשוחררת." היא הסיטה את המבט שלה ונכנעה לפרץ נוסטלגי קטן ואני דמיינתי אותה מזדיינת בתאי שירותים מסריחים.

"אז... מה עומד על הפרק?" הוצאתי את שגית מהשירותים הנוסטלגיים בהם החליטה לבקר.

"אממ... צריך לתפור קידום מכירות לנקודות המכירה באזור הצפון, משהו חזק. שמעת את בועז, הוא מצפה להכפיל את המכירות. בנוסף, אני צריכה שתבצעי גיחה לסניף בקניון שרונים ותבצעי להם תדרוך על הפיילוט. מעבר לזה, צריך לבצע הגהה ולתקף את החומר בערכה לעובד החדש. נראה לי שזהו. אם יהיה עוד משהו, אעדכן אותך."

"אוקיי." קיללתי קצת בלב ויצאתי מהמשרד שלה. רציתי יום רגוע וקיבלתי יום גרוע. פניתי למטבחון להכין לי קפה וראיתי את ערן הולך באותו הכיוון.

"נופר, מה העניינים? את נראית ממש רעננה היום." כעסתי על עצמי שלא השקעתי קצת יותר במראה.

"ציניות על הבוקר, הא? תצחק על העיניים האדומות שלי," ניסיתי לחלץ את החיוך הכי טוב שלי.

”לא, ממש לא. אפילו לא שמתי לב, את באמת נראית רעננה. שיער רטוב, ריח נעים.“ הוא חייך חיוך אמיתי ובכל זאת הצטערתי שלא השקעתי באיפור.

”גם אתה משווע לקפה?“ הייתי מתה להדביק אותו לקיר ולבצע בו את זממי.

”משווע להרבה דברים, אבל בינתיים נתחיל עם הקפה,“ ראיתי במבט שלו איזושהו זיק פלרטטני, אבל אולי זאת רק הייתה החרמנות שלי. די עם הנבירות, צאי לעצמך מהראש! את רוצה לדעת אם הוא בקטע, פשוט תזרקי משהו!

הוא הוריד שתי כוסות מהמדף והרתיח את המים. ”נתחיל? אתה והפיצולים או אתה ואני?“ הפה השיג את המוח. חייכתי כדי להסתיר את המבוכה שאיימה להפוך אותי לעגבנייה. ערן פלט צחוק צורם. הפתעתי אותו. רצייתי לגעת בקמטי הצחוק שהופיעו בזוויות עיניו. הוא לקח את הטסטר צ'וייס וזרק כפית גדושה בכל אחת מהכוסות. ”אני והפיצולים, הייתי שמח אם גם את, אבל אני יוצא עם מישהי,“ הוא השפיל מבט אל הכוסות ולרגע הוא נראה כמו ילד קטן שנתפס בעת מעשה אסור. ידעתי שהג'ינג'ית מתמונת הפרופיל לא הייתה סתם ידידה. חבל שאין בפייסבוק סטאטוס נוסף ”יוצא עם מישהי“, חפירות של שעות היו נחסכות!

”אה, לא ידעתי. שיהיה בהצלחה,“ חייכתי וניסיתי להסתיר כמה שיותר את האכזבה. ”כמה סוכר?“ שאלתי בסנכרון מושלם עם רתיחת המים ובלב סיננתי שוב ושוב, חרמן דוחה.

”שתיים בבקשה,“ השיב ומזג את המים לכוסות. כשהוא ניגש להוציא את החלב מהמקרר, שמתי לו כפית אחת. הוא מזג את החלב, בחש קלות ואני הבטתי בידיים שלו. בכלל לא גבריות, לא כאלה שיכולות להדביק מישהי לדופן מעלית.

”יאללה, שיהיה יום טוב,“ הוא הרים את הכוס שלו והשאיר את החלב על השיש.

”יום נעים,“ השבתי בתוספת חיוך קטן. זה לא היה מסתדר בינינו, אני שונאת אנשים שלא מחזירים את החלב למקרר.

נכנסתי לחדר שלי והתחלתי לעבוד על המשימות ששגית נתנה לי. הרגשתי את התקדמות היום לפי הנקודות בהן השמש חיממה את גופי, ובין לבין חשבתי על ערן. חשבתי שהוא בטח חסר ביטחון אם הוא צריך לפלרטט עם כל מה שזו. אבל זה לא מדויק, עם איילה מהמחלקה הכלכלית הוא לא מפלרטט והיא יפה. הצצתי שוב בתמונות הפרופיל שלו וממנה עברתי לפרופיל של הג'ינג'ית. אני יותר יפה ממנה, קבעתי. הוא היה יכול להיות שלי, אם הייתי מתנפלת עליו קודם.

אבא התקשר לקראת הצהריים. כל פעם אני מחייכת כשאני רואה את השמות בהם הוא שמור אצלי בפלאפון: "אבא חדש", "אבא אוגוסט מעודכן", "אבא שלך". בקצב שבו הוא מחליף מספרים, הייתי חושבת שהוא איזה עבריין. התלבטתי אם לענות או לסגן; חישוב קצר הראה שסיננתי אותו יותר מדי פעמים. לא תמיד היה לי כוח לזייף מערכת יחסים, אז החלטתי לענות.

"היי אבא. מה שלומך?" גלגלתי עיניים. הנה התסריט הקבוע. "מה אני אגיד לך, הרגליים והסוכר, אבל יהיה טוב," שמעתי אותו נאנח מהצד השני. "איך את מרגישה?" "אני בסדר. עובדת," חיכיתי לסיום השיחה. "איך קראו ליצור שסיפרתי לך עליו כשהיית קטנה?" הוא הצליח להפתיע אותי. לא חשבתי שהוא יכול אחרי כל השנים האלה. התשובה קפצה לי לראש מיד, אבל לקח לי כמה שניות לענות לו. "קראו לו שורמן. עם האף המעוקם לימין והשיניים החדות," תהיתי אם יש לו ילד חדש אליו הוא מתכוון למסור את השורמן שלי. "האא נכון, נכון," הוא צחק צחוק זקן ולא יכולתי שלא לצחוק בעצמי. לא האמנתי שזה יקרה שוב, אני והוא צוחקים ככה. לא ראיתי אותו מחייך מגיל שבע-עשרה. "למה שאלת? איך נזכרת בו?" הייתי חייבת לדעת. "לא יודע, ככה סתם. ולא זכרתי מה היה השם שלו," הוא אמר

וידעתי שהוא מוחה דמעות מהעיניים עם המטפחת שתמיד הייתה לו בכיס הימני של המכנסיים. אף פעם לא הארכנו בשיחות, עדיף ככה, להשאיר הכול שטחי. הוא לא ירגיש רגשות אשם על הנטישה והבגידה ואני לא ארגיש חרא שאני לא מדברת עם מי שהביא אותי לעולם. נפרדנו על-פי תסריט השיחה הקבוע.

”טוב, אני לא אפריע לך בעבודה. שתהיי בריאה,“ אמר בטון מכאני.

”גם אתה אבא, ביי,“ השבתי לו בטון מכאני משלי.
”להתראות,“ הוא חתם את השיחה.

כשאבא היה ילד בתימן, כך הוא סיפר, הוא הצליח לברוח מהשורמנים. תימן הייתה ארץ פנטזיה, שמלבד אנשים כהי עור עם ח' ו- ע', חיו בה גם שדים, מכשפות ושורמנים שאוכלים בני אדם והיו הכי ”רעים מרוערעים“ שיכלו להיות. הוא היה מספר לי עליהם לפני השינה ובכל פעם שהיה מגיע לחלק של האף, הוא היה מניח את האצבע המורה על אפו וננעל עליו בצורת קרס, כדי להמחיש את הסטייה ימינה.

אם היה לו כוח, הוא היה מספר לי סיפור שורמנים מלא, אבל בלילות שהוא היה עייף מדי, הוא רק היה צועק לי מהסלון ”השורמנים! השורמנים אוכלים אנשים!“ בכל סיפור הופיע המשפט ”השורמנים היו מרשעים, אבל הזקנה הייתה קצת מרשעת,“ גם אם בסיפור של אותו לילה לא הייתה זקנה.

אימא תמיד הייתה מפריעה עם המשפט הקבוע שלה ”איזה שטויות, אני לא מאמינה לשורמנים. מכשפות כן, אבל לא שורמנים,“ אבל בכל פעם הייתה מקשיבה לכל הסיפור. אבא היה עוצר ואומר לה ש”אולי במחוז שלך לא היו שורמנים, אבל אצלי כן.“

הקצתי מהחלום וחזרתי להקליד כשתמונות מהילדות מרצדות לפניי; אבא ואני מתקנים את מכונת הכביסה, שתמיד גרמה לי לתהות איך קריסטל יכול להיות גם מכונת כביסה וגם משקה ירוק; אבא

מניף אותי באוויר; אבא עושה קולות של שורמן מתחת לחלון.
לפתע שמעתי את הקול שלו צועק בראש שלי, "השורמנים באים...
השורמנים באים!". האטתי את קצב ההקלדה ומסך המחשב הפך
לכתמים מימיים. אימא הייתה מתעצבנת שהוא מבהיל אותי, היא
לא רצתה ילדה פחדנית. "השורמנים אוכלים ילדים קטנים!". היא
הייתה לוקחת אותי בשבתות לגן שעשועים והתעלמה כשזרים שאלו
אותי אם כיף לי עם סבתא.
בכיתי בשקט ונזכרתי שפעם אהבתי ושפעם אהבו אותי.

***

יהונתן יהודאי / שירי ראפ

מה באמת נסגר?

זה מלכוד 22 להישאר צמא או להרים לחיים?
להיות סחי על הקרקע, או הסטלה בשמים.
זה לפקוח את העיניים, או לקום בצהריים
החלטות או לא להיות, כמו בעיטות באחוריים.
אין לי זין, אוכל סרטים גם כשאני שבע
אם זה בא לי ברגיל, אז בא לי להטיל מטבע.
מה שהגורל קובע, זה מה שאני עושה
אבל כשהמורל גווע, אני רץ למחסה.
ולא רוצה לשמוע מאף אחד שבוע
עצבני כמו פסיכופט, רוצה להיות רגוע.
וכשאני רגוע ומרגיש שוב חי
הם מנצלים את זה ומנסים לדרוך עליי.
רק על אל.אס די אולי, תבינו שזה לא כדי
לקבל מכת ברק מהניצוץ שבעיניי.
מלכוד של מזוכים, למה השראה צריכה לכאוב?
כי אם אין סרטים רעים, אז וואלה אין על מה לכתוב.

תפוס את הראש, תפוס אותו חזק,
לפני שהוא יפיל אותך לתוך המאבק.
הכי קשה ומסוכן, הכי רחוק שיש מכאן,
הכי שבור ומתוקן ואני מצייר דיוקן
שלי עצמי ואנוכי וזה יותר מהכרחי,
טיפת ההיגיון אוזלת, בבקשה אל תברחי,
אני צריך אותך איתי, לשתות אותך כשחם,
את אולי טיפה קטנה, אבל את תהפכי לים.

שבו ישחו המון דגים והים יהיה כחול,
השבתות והחגים יהיו כמו ימי החול,
כשהעטים יהיו מכחול, אז אני אהיה צייר,
זהו העולם שלי, בו כל אחד תייר.

**

שקט

אני פוחד כי הפחד בעצמו הוא איום,
ואני רץ בלי לדעת איפה קו הסיום.
ואני שוב מנסה לרדוף אחרי התהילה,
אבל הכול מזויף, הכול גורם לבחילה.
אז איך אפשר להיות מאושר באמת,
כשרואים כמה קל השקפה לעוות,
להבין בעתיד כמה טוב היה אז,
ההווה המתוק הוא לרוב מבוזבז
על עצבים וקנאה, אנשים ושנאה,
על שמירת הטינה וסגירת הפינה
לא תמיד מנצחים
זה מציק שחוץ ממני אחרים מצליחים.

**

השראה

אז בשביל מי אני כותב את המילים שבתפוזרת?
בשביל רגע בתקשורת, או מי שנותן ביקורת,
זה הצורך לעבור שוב עוד אתגר במעבורת,
להודות בכישלון ורק אז להזמין תגבור.
איפה את? אני כאן, בבקשה תגיעי,
מתכתב איתה, אבל אני לא בטוח מי היא.
נראה לי שזו ההיא ששם, שעושה לי עיניים,
היי נעים, דיברנו פעמיים.
יצאנו לסיבוב בעיר, חזרנו שיכורים,
שכבנו כל הלילה, התעוררנו חברים.
היא לא לקחה גלולה, היה לזה מחיר,
היא נכנסה להיריון, למחרת נולד לי שיר.

**

זיכרונות

אני מת – סבתא התקשרה אליי בוכה
שנה עברה מאז אותה שיחה
מאז אותו היום שזה קרה
מאז ההודעה על הפטירה

וזיכרון אחד נשאר חקוק
איך היא צעקה מתוך דיבוק
”צא מהארון אתה יכול“
הוא לא ענה והם קברו אותו בחול

בכי מטורף, תחילת הסתיו
אימא נשארה לה ללא אב
הישרתי לעברה את המבט
ראיתי איך הזיכרונות חולפים לאט

כמה זה לא קל לה עם פרידה
איך הם לא היו שם לצדה
הביטחון העצמי עוד בבנייה
כי חדלה להיות רק עדיפות שנייה

עברה שנה וסבתא התקשרה
לומר לי שאבוא לאזכרה
והדמעות שלה הפכו שלי לאט
שנה שלא לא התקשרתי אפילו לא פעם אחת.

**

פנקייק סוף / דוד וולצר

הנרי שלף מהמזווה צנצנת מאובקת, מלאה למחצה בנוזל צמיגי בצבע חום. הוא טבל בתוכה אצבע והמהם בסיפוק, "מייפל אמיתי, חמש שנים מזדיינות ועדיין עובד." על שולחן המטבח היו ערוכים שתי צלחות, שני מזלגות, שתי כפות ושני סכינים שאליהם הצטרפה הצנצנת. הרכיב היחיד שחסר היה חמש ביצים. כולסטרול היה הדבר האחרון שלבו הזקן צריך, אבל מצד שני, נותרו רק ארבעים דקות לסוף העולם.

בוהירות פתח את שער הלול והביט פנימה. התרנגולות היו שקטות מהרגיל. "מי מכן הולכת לתרום לי ביצה?" חייך אליהן. בשעה האחרונה כל תרנגולת תרמה ביצה אחת בלבד. הוא התכופף קלות לצילי חריקת הברכיים וחלף על פני כל חברות המועדון עד שהגיע למושב האחרון. "נו, מה נלי, את מתביישת? אין לי זמן לזה, אני צריך אחת עכשיו," הוא הרים את התרנגולת והצמיד אותה אל בית שחיו. כך צעד איתה אל תוך הבית. משהניח אותה על הרצפה, הזדקף הנרי והביט בה מתרוצצת תוך כדי שהוא מסדיר את נשימתו. "קדימה נלי, זו ההזדמנות שלך לפצות על כל האיחורים שלך, סרבנית הטלות ארורה. תעמדי איפה שבא לך ותוציאי לי כבר אחת."

נלי רצה והחליקה על מרצפות המטבח. הנרי נצמד לקיר מתחת לכל המחבתות התלויות, אך סבלנותו אזלה מהר מהצפוי. "אני יודע שיש לך אחת בפנים, אל תשחקי איתי. אני צריך לדחוף לך יד לתוך התחת או שזה ייצא ללבד? אה?" התרנגולת לא נענתה לאיומים. כעת נעמדה מתחת לשולחן, בין הכיסא שלו לכיסא של ג'יין. "קדימה בייבי, אני אתחלק אתך בפנקייק, את תקבלי את הראשון שיורד מהמחבת." הוא תפס את הצנצנת, אחז בידו השנייה במשענת גב הכיסא והתכופף אליה בליווי אנחה. "את רואה את המייפל הזה?

חמש שנים הוא לא ראה אור יום, ואני בן זונה אם אני לא טועם אותו בדקות הקרובות על פנקייק משובח. עכשיו תביאי לי את הביצה המזדיינת ותמותי כבר!”

קרקורים נשמעו מכיוון הלול. גלי קרקרה בחזרה. “מה, את מתגעגעת? אז מה, גם אני מתגעגע לג'יין, תפסיקי להתבכייני!” הוא הזדקף ורגע לפני שהתיישר קפא במקומו. “יימח שמך, תראי מה עשית, אם הלך לי הגב אני אהרוג אותך לפני שהכוכב הזה יתפוצץ לנו מתחת לרגליים!”

מחול הקרקורים המשיך. “אם ג'יין הייתה רואה איך את מתנהגת, היא הייתה שוחטת אותך על המקום,” בהה הנרי בגדר העץ שהקיפה את הבית. כבר מזמן לא היה בה צורך, עברו שנים מאז נצפה השועל האחרון באזור. בעצם, חשב, אם ג'יין הייתה פה... היא... היא הייתה מעדיפה לבלות את הזמן הזה אתו. לאחר מרדף קצר, הוא לכד את גלי בין שתי ידיו. “בואי, חוזרים הביתה.” הוא נשען בגבו על הדלת ויצא לשביל המוליך אל הלול.

השמים כבר החלו להיכבד בגוונים של אדום, כפי שחזו שעה קודם לכן ברדיו. היפנים היו הראשונים להיעלם מעל פני האדמה. אלכס, השדרן, העיר שזה פשוט ביש מזל עבור העם היפני שמטאור יום הדין ינחת דווקא אצלם ורק אז ענן המוות יתפשט לשאר העולם. הנרי חשב שזה דווקא תגמול הולם, להימחק ככה לפני כולם ולחסוך את המתח המיותר הזה. כמו רוב חבריו מהטייסת, הוא לא מצא בזה צדדים שליליים ואף ראה בכך מתנה. הוא הרכין את ראשו בכניסה ללול, הניח את התרנגולת בזהירות על הקש ולהפתעתו היא דילגה בנחישות למקומה בקצה טור המדגרה. כל הלול נשתתק ונמלא במתח שגבר אפילו על מה שעתידי היה לקרות בעוד כעשרים דקות. כעבור מספר שניות ארוכות השמיעה גלי קרקור שהצית בחזרה את קולות חברותיה. הנרי ניגש אל הדרגש שלה והרים אותה בזהירות. הייתה שם ביצה לבנה ובוהקת. “גלי, את חברה אמיתית. עכשיו תסלחו לי בבקשה, בנות.”